

Put Hristu

Ellen G. White

Naslov originala:
Steps to Christ

Na vrata dvorana u kojima se raspravlja o miru kuca Onaj koga ljudi ne vide i govori: "Svoj mir dajem vam!" Pred vratima ljudskog srca, nadajući se da će mu se ona otvoriti i pustiti ga unutra, čeka Onaj koji tiho poziva: "Hajdete za mnom. Ja sam Put!" I ako želite da pođete za Njim, ako želite da upoznate Put, ovde - u ovoj maloj knjizi - opisani su ti kratki koraci ka Hristu.

UVOD

U ušima mnogih još odjekuju reči nežnog poziva: „Dođite k meni!”, poziva milostivog Spasitelja, punog ljubavi prema onima koji se udaljuju od Boga; i u srcima mnogih koji iskreno čeznu da im Isus pomogne rađa se namera da se vrate u Očev dom. Takvi vrlo često pitaju kao nekad Toma: „Kako ćemo znati put?” Očeva kuća naoko je vrlo daleko a put težak i neizvestan. Koji koraci vode prema domu? Naslov ove knjige govori o njenom cilju. Ona usmerava na Isusa kao na Jedinog koji može da zadovolji potrebu ljudskog bića i korake onog koji sumnja i spotiče se uputi na „put mira”. Onog koji čezne za pravdom i savršenstvom karaktera ona vodi korak po korak putem hrišćanskog življenja ka onoj punini blagoslova koja se može dobiti potpunim predanjem Hristu i nepokolebljivim poverenjem u spasonosnu milost i silu Prijatelja grešnika. Saveti pronađeni na njenim stranicama doneli su utehu i nadu brojnim uznemirenim ljudima i pomogli mnogim sledbenicima Učitelja da sa više poverenja i radosti idu za svojim božanskim Vođom. Nadamo se da će mnogi kojima je potrebna ista pomoć čuti istu vest.

I neka se pokaže put,

lestve prema Nebu!

Podsetimo se Jakova! Pun straha da ga je greh odvojio od Boga, legao je da se odmori, „i usni, a to lestve stajahu na zemlji, a vrhom ticahu u nebo”. Na taj način mu je bila otkrivena veza između Neba i Zemlje, a Onaj koji je stajao na vrhu zagonetnih lestava izgovorio mu je reči utehe i nade. Neka se ovo nebesko viđenje ponovi u iskustvu brojnih čitalaca ovih stranica koje ih upućuju na put života.

Izdavači

PSALAM 23

Gospod je pastir moj,
ništa mi neće nedostajati.

Na zelenoj paši pase me,
vodi me na tihu vodu.

Dušu moju oporavlja,
vodi me stazama pravednim
imena radi svojega.

Da pođem i dolinom sena smrtnoga,
neću se bojati zla;
jer si ti sa mnom;
štap tvoj i palica tvoja teši me.

Postavio si preda mnom trpezu
na vidiku neprijateljima mojim;
namazao si uljem glavu moju,
i čaša je moja prepuna.

Da, dobrota i milost tvoja
pratiće me u sve dane života mojega,
i ja ću nastaviti u domu Gospodnjem za
dugo.

1. BOŽJA LJUBAV PREMA ČOVEKU

I priroda i otkrivenje svedoče nam o Božjoj ljubavi. Naš nebeski Otac izvor je života, mudrosti i radosti. Pogledajte samo čudesa i lepote prirode! Mislite o njihovoj prilagođenosti potrebama i sreći ne samo čoveka već i svih živih stvorenja! Sunčeva svetlost i kiša, koji ozivljavaju i osvezavaju Zemlju, bregovi, mora i ravnice, sve to govori nam o Stvoriteljevoj ljubavi. Bog ispunjava svakodnevne potrebe svih svojih stvorenja. Prema prelepim rečima psalmiste,

„Oči su svih k Tebi upravljene,
i Ti im daješ hranu na vreme;
otvaraš ruku svoju,
i sitiš svašta živo po želji!” Psalam 145,15.16.

Bog je čoveka stvorio savršeno svetim i srećnim; a prelepa Zemlja, kad je izašla iz Stvoriteljeve ruke, nije pokazivala ni traga raspadanja ili senke prokletstva. Tek je prestup Božjeg zakona - zakona ljubavi - doneo nesreću i smrt. Pa ipak, i usred patnji izazvanih grehom, otkriva se Božja ljubav. Napisano je da je Bog prokleo Zemlju zbog čoveka (1.Mojsijeva 3,17). Trnje i čkalj, teškoće i iskušenja koji njegov život ispunjavaju naporima i brigama, prema Božjem planu neophodni su za njegovo uzdizanje iz propasti i izopačenja koje je doneo greh. Svet, ogrezao u grehu, nije ispunjen samo žalošću i bedom. I sama nam priroda upućuje poruke nade i utehe. Na čkalju može se naći cveća a trnje je prekriveno ružama.

„Bog je ljubav” - zapisano je na svakom pupoljku koji se rascvetava, na svakoj vlati prokljale trave. Divne ptice, koje ispunjavaju prostor zvucima svojih veselih pesama, cvetovi nežnih boja, koji u svom savršenstvu čine vazduh mirisnim, veličanstveno šumsko drveće, bogato razlistano i zeleno - sve to svedoči o nežnom, očinskom staranju našeg Boga i o Njegovoj želji da svoju decu učini srećnom.

Božja reč otkriva Njegov karakter. On je sam objavio svoju neograničenu ljubav i milosrđe. Kad se Mojsije molio: „Pokaži mi slavu svoju!“, Gospod je odgovorio: „Učiniću da prođe sve dobro moje ispred tebe!“ (2.Mojsijeva 33,18.19) Ovo je Njegova slava, Bog je prošao ispred Mojsija i objavio: „Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom, koji čuva milost hiljadama, prašta bezakonja i nepravde i grehe.“ (2.Mojsijeva 34,6.7) On je „spor na gnev i obilan milosrđem“, „jer mu je mila milost“. (Jona 4,2; Mihej 7,18)

Bog je povezao naša srca sa Sobom nebrojenim znacima i na nebu i na Zemlji. On se trudio da nam otkrije Sebe preko čuda prirode, preko najdubljih i najnežnijih zemaljskih veza koje ljudsko srce može da upozna. Ali sve nam to samo nepotpuno otkriva Njegovu ljubav. Iako smo dobili sve te dokaze, neprijatelj dobra tako je zaslepio um ljudi da su gledali na Boga sa strahom, zamišljajući Ga kao okrutnog i neumoljivog. Sotona je naveo ljude da zamišljaju Boga kao biće čija je osnovna osobina kruta pravda - kao okrutnog sudiju, neumoljivog i strogog poverioca. On je predstavljao Stvoritelja kao biće koje sumnjičavim okom posmatra ljude ne bi li pronašao njihove zablude i pogreške i pohodio ih svojim sudovima. Da bi uklonio ovu tamnu senku, otkrivajući svetu beskrajnu Božju ljubav, Isus je došao da živi među ljudima.

Božji Sin došao je sa Neba da objavi Oca. „Boga niko nije video nikad: jednorodni Sin, koji je u naručju Očevom, On ga javi.“ (Jovan 1,18) „Niti Oca ko zna do Sin, i ako kome Sin hoće kazati.“ (Matej 11,27) Kad je jedan od učenika zahtevao: „Pokaži nam Oca!“, Isus je odgovorio: „Toliko sam vreme s vama i nisi me poznao, Filipe? Koji vide mene, vide Oca; pa kako ti govoriš: pokazi nam Oca?“ (Jovan 14,8.9)

Opisujući svoju misiju na Zemlji, Isus je rekao: „Gospod me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla me da iscelim skrušene u srcu; da propovedim zarobljenima da će se otpustiti, i slepima da će progledati; da otpustim sužnje“. (Luka 4,18) To je On činio. On „prođe čineći dobro i isceljujući sve koje đavo beše nadvladao“. (Dela 1038) Bilo je čitavih sela u kojima se uzvik bola nije čuo ni iz jedne kuće, jer je On prošao kroz njih i iscelio sve bolesnike. Njegovo delo bilo je dokaz Njegovog božanskog pomazanja. Ljubav, milosrđe i samilost otkrivali su se u svakom činu Njegovog života; Njegovo srce bilo je puno nežnog saučešća prema sinovima ljudskim. On je uzeo čovekovu prirodu da bi mogao da shvati čovekove potrebe. Najsiromašniji i najponiženiji nisu se bojali da Mu pristupe. Čak su i mala deca osećala Njegovu privlačnost. Ona su volela da se penju na Njegova kolena i gledaju Njegovo misaono lice, dobroćudno i puno ljubavi.

Isus se nije ustezao da kaže istinu, ali je to uvek činio sa ljubavlju. U svom ophođenju sa ljudima bio je vrlo taktičan, pokazujući im promišljenu i ljubaznu pažnju. Nikad nije bio grub, nikad nije nepotrebno izgovorio neku oštru reč, nikad nije naneo bol osetljivoj duši. Nije osuđivao ljudske slabosti. Govorio je istinu, ali uvek sa ljubavlju. Žigosao je licemerstvo, neverstvo i bezakonje; ali su se suze osećale u Njegovom glasu dok je izgovarao svoje oštre prekore. Plakao je nad Jerusalimom, voljenim gradom, koji je odbio da primi Njega, put, istinu i život. Odbacili su Njega, Spasitelja, a On im je prilazio sa nežnošću punom sažaljenja. Život mu je bio ispunjen samoodricanjem i brižljivim staranjem o drugima. Svaki čovek bio je dragocen u Njegovim očima. Iako je uvek čuvao svoje božansko dostojanstvo, saginjao se sa najnežnijom pažnjom nad svakim pripadnikom Božje porodice. U svakom čoveku gledao je posrnulu dušu zbog čijeg spasenja je došao.

Takav karakter Hristos je otkrio u svom životu. Bio je to Božji karakter. Iz Očevog srca u stvari potekle su reke božanskog sažaljenja, koje su se pokazale u Hristu, i izlile se na sinove ljudske. Isus, nežni, milostivi Spasitelj, bio je stvarno Bog koji se „javi u telu“. (1.Timotiju 3,16)

Da bi nas spasao, Isus je i živeo, i trpeo i umro. Postao je „čovek bola“, da bismo mi mogli da uzmemo učešća u večnoj radosti. Bog je dozvolio svom ljubljenom Sinu, punom milosti i istine, da iz svete neopisive slave dođe u svet uprljan i izopačen grehom, zamračen senkom smrti i prokletstva. Dozvolio mu je da ostavi naručje Njegove ljubavi, da se odrekne obožavanja anđela i pretrpi sramotu, poruge, poniženja, mržnju i smrt. „Ali on bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscelismo. (Isaija 53,5) Gledajte Ga u pustinji, u Getsimaniji, na krstu! Neokaljani Božji Sin uzeo je na sebe teret greha. On koji je bio jedno sa Bogom, osetio je u svojoj duši strašnu razdvojenost između Boga i čoveka, izazvanu grehom. To je učinilo da se sa Njegovih usana otme očajni krik: „Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio“ (Matej 27,46) Teret greha, svest o njegovoj strahovitoj veličini, o odvajanju od Boga - sve to slomilo je srce Božjeg Sina.

Ali ta velika žrtva nije prinesena da bi se u Očevom srcu probudila ljubav prema čoveku, ili želja da ga spase. Ne, ne! „Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svojega jednorodnoga dao!“ (Jovan 3,16) Očac nas voli, ali ne zbog te velike žrtve pomirenja, već se On pobrinuo za žrtvu pomirenja zato što nas voli. Hristos je posrednik preko koga je On izlio svoju beskrajnu ljubav na grešni svet. „Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom.“ (2.Korinćanima 5,19) Bog je trpeo sa svojim Sinom. Samrtna borba u Getsimaniji, smrt na Golgoti - bila je cena koju je srce Beskrajne ljubavi platilo za naše otkupljenje.

Isus je rekao: „zato me Otac ljubi, jer ja dušu svoju polažem da je opet uzmem.” (Jovan 10,17) To znači: „Moj Otac toliko vas je ljubio da je čak i mene još više zavoleo zato što sam dao svoj život da vas spasem. Postao sam mio svom Ocu postajući vaš Zemenik i Jamac, polažući svoj život, preuzimajući vaše dugove, vaše prestupe; jer mojom žrtvom Bog može da bude pravedan, a da ipak opravda onog koji veruje u Isusa!”

Niko osim Božjeg Sina ne bi mogao da nas otkupi; jer je Oca mogao da objavi samo Onaj koji je bio u Njegovom naručju. Samo je Onaj mogao da objavi Božju ljubav koji je upoznao njene dubine i visine. Samo beskrajna žrtva koju je Hristos prineo za grešnog čoveka mogla je da objavi Očevu ljubav prema izgubljenom čovečanstvu.

„Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svojega jednorodnoga dao.” On Ga nije dao da samo živi među ljudima, da nosi njihove grehe i umre kao žrtva za njih. On Ga je poklonio grešnom rodu. Hristos je morao da se poistoveti sa interesima i potrebama čovečanstva. On, koji je bio jedno s Bogom, vezao se sa sinovima ljudskim vezama koje se nikada ne smeju prekinuti. Isus „ne stidi se nazvati ih braćom” (Jevrejima 2,11)

On je naša Žrtva, naš Zastupnik, naš Brat, koji i pred Očevim prestolom nosi naše obličje i koji će tokom beskrajne večnosti ostati sjedinjen sa rodom koji je otkupio - i biti Sin čovečiji. A sve to učinjeno je da bi čovek mogao da se podigne iz propasti i poniženja izazvanih grehom, da bi mogao da pokazuje Božju ljubav i učestvuje u radosti koju donosi svetost. Cena plaćena za naše otkupljenje, beskrajna žrtva koju je prineo naš nebeski Otac dajući svog Sina da umre za nas, sve to trebalo bi da nas nadahne uzvišenim mislima o onome što bismo mogli da postanemo u Hristu. Gledajući visinu, dubinu i širinu Očeve ljubavi prema rodu koji umire, nadahnuti apostol Jovan bio je ispunjen obožavanjem i strahopoštovanjem; i ne nalazeći prikladne reči da izrazi veličinu i nežnost te ljubavi, pozvao je svet da je posmatra: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se deca Božja nazovemo!” (1. Jovanova 3,1) Kakvu vrednost to daje čoveku! Prestup je sinove ljudske načinio sotoninim podanicima. Verom u Hristovu žrtvu pomirnicu Adamovi sinovi mogu da postanu Božji sinovi. Uzimajući ljudsku prirodu Hristos je uzdigao čovečanstvo. Grešni ljudi dobili su priliku, da povezani sa Hristom, zaista mogu da postanu dostojni imena „sinovi Božji”. Takva ljubav je neuporediva. Deca nebeskog Cara!

Dragocenog li obećanja! Teme za najdublje razmišljanje! Nenadmašne li ljubavi Božje prema svetu koji Ga nije ljubio! Ova misao ima moć da ukroti dušu i navede um na pokornost Božjoj volji. Što više proučavamo božanski karakter u svetlosti krsta, to jasnije otkrivamo milost, nežnost i oprostjenje, povezane sa nepristrasnošću i pravdom; to nam jasniji postaju nebrojeni dokazi neograničene ljubavi i nežnog milosrđa koji nadmašuju čežnjivu ljubav majke prema zalutalom čedu.

2. GREŠNIKU JE POTREBAN HRISTOS

Čoveku su prilikom stvaranja bile darovane plemenite sposobnosti i dobro uravnotežen um. Bio je savršen kao biće, i u savršenom skladu sa Bogom. Njegove misli bile su čiste, njegovi ciljevi sveti. Ali neposlušnost je izopačila njegove sposobnosti i umesto ljubavi pojavila se sebičnost. Prestup je tako oslabio njegovu prirodu da se svojom silom više nije mogao odupreti sili zla. Postao je sotonin rob i ostao bi to zauvek da se sam Bog nije umešao. Kušač je nameravao da spreči plan sa kojim je Bog stvorio čoveka i da Zemlju ispuni tugom i očajanjem. Hteo je da sva ta zla predstavi kao posledicu Božjeg čina stvaranja čoveka.

U svom bezgrešnom stanju čovek je održavao radosnu vezu sa Onim u kome je „sve blago premudrosti i razuma sakriveno”. (Kološanima 2,3) Ali posle počinjenog greha svetost mu više nije pričinjavala radost i on je pokušao da se sakrije od Božjeg prisustva. Nepreporučeno srce i sada se nalazi u takvom stanju. Ono nije u skladu sa Bogom, niti nalazi radost u zajednici sa Njim. Grešnik ne bi mogao da bude srećan u Božjem prisustvu; njemu bi društvo svetih bića bilo neugodno. Kad bi mu i bilo dozvoljeno da uđe u Nebo, ono mu ne bi pružilo nikakve radosti. Duh nesebične ljubavi koji tamo vlada - svako srce sjedinjeno sa srcem Beskrajne ljubavi - ne bi našao odjeka u njegovoj duši. Njegove misli, njegovi interesi, njegove pobude, sve bi bilo suprotno onom što pokreće bezgrešne nebeske stanovnike. On bi bio neskladna nota u melodiji Neba. Nebo bi za njega bilo mesto mučenja; on bi čeznuo da se sakrije od Onog koji je svetlost i središte radosti Neba. Bog nije samovoljno odlučio da zle isključi sa Neba: oni se sami isključuju svojom nepodobnošću za nebesku zajednicu. Božja slava bila bi za njih oganj koji spaljuje. Oni bi radosno pozdravili uništenje, samo da se sakriju od lica Onog kojije umro da ih otkupi.

Nama je nemoguće da se sami izbavimo iz ponora greha u koji smo pali. Naša srca su zla i mi ih ne možemo promeniti. „Ko će čisto izvaditi iz nečista? Niko!” „Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može!” (0 Jovu 14,4; Rimljanima 8,7) Obrazovanje, kultura, služenje voljom,

ljudski napori, sve to ima svoju oblast delovanja, ali je tu bespomoćno. Možda se time može postići formalna pravilnost u ponašanju, ali se ne može promeniti srce; ne mogu se očistiti izvori života. Postoji sila koja deluje iznutra, novi život odozgo, da bi čovek mogao da se promeni, ostavi greh i postane svet. Ta sila je Hristos. Samo Njegova milost može da pokrene zamrle sposobnosti duše i privuče ih Bogu, svetosti.

Spasitelj je rekao: „Ako se ko nanovo ne rodi“, ako ne primi novo srce, nove želje, namere i pobude koje vode u novi život, „ne može videti carstva Božjega“. (Jovan 3,3) Misao da je dovoljno razvijati samo ono dobro koje u čoveku po prirodi postoji - sudbonosna je zabluda. „A telesni čovek ne razume što je od Duha Božjega; jer mu se čini ludost i ne može da razume jer treba duhovno da se razgleda.“ „Ne čudi se što ti rekoh: valja vam se nanovo roditi.“ (1 .Korinćanima 2,14; Jovan 3,7) O Hristu je napisano: „U njoj beše život, i život videlo ljudima“ - „jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojim bismo se mi mogli spasti“. (Jovan 1,4; Dela 4,12) Nije dovoljno osetiti Božju blagost, videti dobronamernost i očinsku nežnost Njegovog karaktera. Nije dovoljno prepoznati mudrost i pravednost Njegovog zakona, razumeti da je utemeljen na večnom načelu ljubavi. Apostol Pavle je sve to video kad je uskliknuo: „Hvalim zakon da je dobar!“ „Tako je dakle zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra!“ Ali dodaje, ispunjen gorčinom svoje duševne muke i očajanjem: „A ja sam telesan, prodan pod greh!“ (Rimljanima 7,16.12.14) On je čeznuo za čistotom, pravednošću, koju nije mogao da postigne svojom silom i zato uzvikuje: „Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?“ (Rimljanima 7,24) Taj isti krik otimao se iz umornih srca u svim zemljama i u sva vremena. Ali svima može se dati samo jedan jedini odgovor: „Gle, Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta!“ (Jovan 1,29)

Božji Duh pokušavao je ovu istinu da prikaže simbolično na više načina i objasnio je ljudima koji čeznu da se oslobode tereta krivice. Kad je bežao iz svog očinskog doma, pošto je zgrešio prevarivši Isava, Jakova je tištalo osećanje krivice. Usamljenog i progonjenog od svega što mu je život činilo vrednim, njega su više od svega mučili misao i strah da ga je njegov greh odvojio od Boga, da ga je Nebo odbacilo. Obuzet žalošću, legao je na голу zemlju da se odmori, okružen samotnim bregovima i zvezdanim nebom iznad sebe. Dok je spavao, čudna je svetlost prodrla u njegov san; i gle, sa poljane na kojoj je ležao nejasni obrisi beskrajnih lestava kao da su se uzdizali sve do samih vrata Neba, punih anđela koji se penju i silaze, dok iz slavni visina odjekuje božanski glas objavljujući vest utehe i nade. Tako je Jakov upoznao Onog koji će zadovoljiti potrebe i čežnje njegove duše - Spasitelja. Ispunjen radošću i zahvalnošću, gledao je pokazani put kojim on, grešnik, može da obnovi zajednicu sa Bogom. Zagonetne lestve iz njegovog sna predstavljale su Isusa, jedinog posrednika između Boga i čoveka.

Bio je to isti simbol na koji se Hristos pozvao u razgovoru sa Natanilom, kad je rekao: „Videćete nebo otvoreno i anđele Božje gde se penju i silaze k Sinu čovečijemu.“ (Jovan 1,51) Odmetnuvši se, čovek se odvojio od Boga; Zemlja je bila odsečena od Neba. Preko provalije koja ih je razdvajala nije se moglo uspostaviti zajedništvo. Ali preko Hrista Zemlja je ponovo povezana sa Nebom. Svojim zaslugama Hristos je premostio provaliju koju je napravio greh, tako da anđeoski pomoćnici mogu da održavaju vezu sa ljudima. Hristos je povezao grešnog čoveka, slabog i bespomoćnog, sa Izvorom beskrajne sile.

Ali uzalud svi ljudski snovi o napretku, uzalud svi napori da se čovečanstvo uzdigne, ako se zanemaruje jedini Izvor nade i pomoći grešnom rodu. „Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni“ (Jakov 1,17) dolazi od Boga. Bez njega nema pravog savršenstva karaktera. A jedini put Bogu je Hristos! On kaže: „Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me!“ (Jovan 14,6)

Božje srce čezne za svojom decom na Zemlji ljubavlju koja je jača od smrti. Dajući svog Sina, On nam je u tom jednom daru darovao celo Nebo. Spasiteljev život i smrt i posredovanje, služba anđela, molitve Duha, i iznad svega, delovanje Oca preko svih, stalno učestvovanje nebeskih bića - sve to stavljeno je u službu čovekovog otkupljenja.

O, razmišljajmo o čudesnoj žrtvi koja je prinesena za nas! Pokušajmo da procenimo trud i energiju koju Nebo ulaže da bi ponovo zadobilo izgubljene i vratilo ih u Očev dom! Snažniji podsticaji i moćnija sredstva nikad se ne bi mogli pokrenuti; nepojmljiva nagrada onome koji čini dobro, radosti Neba, društvo anđela, zajednica i ljubav Boga i Njegovog Sina, usavršavanje i razvijanje svih naših sposobnosti u toku večnih vremena - zar to nisu dovoljno snažni podsticaji i ohrabrenja koji nas mogu pokrenuti da svoja srca predamo u dragovoljnu službu svom Stvoritelju i Otkupitelju?

A s druge strane, Božja reč iznosi nam osudu koju je Bog izrekao protiv greha, neizbežnu kaznu, propadanje našeg karaktera i konačno uništenje, kao opomenu da ne služimo sotonu.

Zar nećemo ceniti Božju milost? Šta bi On još mogao da učini? Uspostavimo pravilan odnos sa Onim koji nas je ljubio čudesnom ljubavlju. Poslužimo se sredstvima koja nam je stavio na raspolaganje da bismo mogli da se preobrazimo u Njegovo obličje, ponovo uspostavimo zajednicu sa anđelima koji nam služe i obnovimo sklad i vezu sa Ocem i sa Sinom.

3. POKAJANJE

Kako čovek može da bude prav pred Bogom? Kako grešnik može da postane pravedan? Samo Hristos može da nas dovede u sklad sa svetošću; ali kako doći Hristu? Mnogi postavljaju ono isto pitanje koje je postavilo mnoštvo na Dan Duhova, kad je, osvedočeno u svoju grešnost, uzviknulo: „Šta ćemo činiti?“ Prva reč u Petrovom odgovoru bila je: „Pokajte se!“ (Dela 2,38.) Drugom prilikom, ubrzo posle toga, rekao je: „Pokajte se, dakle, i obratite se da se očistite od greha svojih!“ (Dela 3,19)

U pokajanje zbog greha uključeno je i odvajanje od njega. Mi nećemo odbaciti greh ako ne uvidimo njegovu izopačenost; sve dok se naše srce ne odrekne greha, u našem životu neće biti nikakve stvarne promene.

Mnogi ne uspevaju da spoznaju pravu prirodu pokajanja. Oni žale što su grešili i naoko se čak menjaju, ali samo zato što se boje da će zbog svojih zlih dela morati da trpe. To nije pokajanje u biblijskom smislu. Oni se žale na patnje umesto na greh. Takav je bio i Isavov bol kad je shvatio da je zauvek izgubio prvenaštvo. Valam, prestravljen od anđela koji je stajao na njegovom putu sa isukanim mačem, priznao je svoju krivicu da ne izgubi život; ali tu nije bilo istinskog kajanja zbog greha, nije bilo promene namera, nije se pojavila odvratnost prema zlu. Juda Iskariotski uzviknuo je pošto je izdao svog Gospoda: „Ja sagreših što izdadoh krv pravu!“ (Matej 27,4)

Priznanje se otelo njegovoj grešnoj duši pod nepodnošljivim pritiskom savesti o krivici i u strašnom očekivanju osude. Posledice koje su mu pretile ispunjavale su ga užasom, ali u njegovoj duši nije bilo duboke žalosti koja slama srce, nije žalio što je izdao neokaljanog Božjeg Sina i što se odrekao Sveca Izrailjevog. Dok je podnosio Božje kazne, faraon je priznavao svoj greh da bi izbegao dalje kažnjavanje, ali je nastavljao da prkosi Nebu čim bi zla bila zaustavljena. Svi ovi jadikovali su zbog posledica greha, ali ih nije obuzimala žalost zbog samog greha.

Kad se srce pokori uticaju Božjeg Duha, savest se budi, i grešnik raspoznaje ponešto od dubine i svetosti Božjeg Svetog Zakona, koji je temelj Njegove vladavine i na Nebu i na Zemlji. „Videlo istinito koje obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet“ (Jovan 1,9) rasvetljava tajne odaje duše, i sakrivena dela tame izlaze na videlo. Osvedočenje obuzima um i srce. Grešnik postaje svestan Božje pravednosti i oseća užas da se pod teretom svoje krivice i poročnosti pojavi pred Onim koji ispituje srca. On vidi Božju ljubav, lepotu svetosti, radost čistote; čezne da bude očišćen i dostojan veze sa Nebom.

Davidova molitva posle pada pokazuje kako izgleda prava žalost zbog greha. Njegovo pokajanje bilo je iskreno i duboko. U molitvi nije ulagao napor da umanja svoju krivicu; nije izražavao želju da izbegne kaznu koja mu je pretila. David je uvideo veličinu svog prestupa; shvatio je da je ukaljao svoju dušu; gnušao se svoga greha. Nije se molio samo za oprostjenje već za očišćenje srca. Čeznuo je za radošću svetosti - za obnavljanjem sklada i zajednice sa Bogom. Ovako je progovorio:

“Blago čoveku, kojemu je oproštena krivica,

kojemu je greh pokriven.

Blago čoveku kojemu Gospod

ne prima greha

i u čijem srcu nema lukavstva»

Psalam 32,1.2.

Smiluj se na me Boze,

po milosti svojoj,
očisti bezakonje moje. ...
Pokropi me isopom, i očistiću se;
umij me, i biću belji od snega. ...
Učini mi Bože čisto srce,
i duh prav ponovi u meni.
Nemoj me odvrgnuti od lica svojega,
I Svetog Duha svojega nemoj uzeti od mene.
Vrati mi radost spasenja svojega,
i duh vladalački neka me potkrepi. ...
Izbavi me od krvi, Bože, Bože,
Spasitelju moj,
i jezik će moj glasiti
pravdu Tvoju.»

Psalam 51,1-14.

Pokajanje kao što je ovo nadmašuje našu moć, mi ne možemo da ga postignemo, već ga dobijamo jedino od Hrista, koji se uzdigao u visine i dao dare ljudima.

Upravo ovde mnogi greše i zato ne dobijaju pomoć koju Hristos želi da im da. Oni misle da ne mogu da pristupe Hristu ako se prvo ne pokaju i da ih pokajanje priprema za oproštenje greha. Istina je da pokajanje prethodi oproštenju greha; jer samo slomljeno i skrušeno srce oseća potrebu za Spasiteljem. Ali, mora li grešnik da čeka na pokajanje da bi tek onda mogao da dođe Isusu? Sme li pokajanje da se podiže kao prepreka između grešnika i Spasitelja?

Biblija ne uči da grešnik mora da se pokaje pre nego što poslušá Hristov poziv: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti!” (Matej 11,28) Sila koja dolazi od Hrista vodi pravom pokajanju. Petar je ovo objasnio Jevrejima kad je rekao: «Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za Poglavara i Spasa, da da Izrailju pokajanje i oproštenje greha.» (Dela 5,31) Mi se ne možemo pokajati bez Hristovog Duha koji budi našu savest kao što ni oproštenje ne možemo dobiti bez Hrista.

Hristos je izvor svake dobre pobude. On jedini može u srce da usadi neprijateljstvo prema grehu. Svaka želja za istinom i čistotom, svako osvedočenje u našu sopstvenu grešnost, dokaz je da Njegov Duh deluje na naša srca.

Isus je rekao: „I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi.” (Jovan 12,32) Hristos mora da se otkrije grešniku kao Spasitelj koji umire za grehe sveta; i dok gledamo Božje Jagnje na krstu na Golgoti, tajna otkupljenja počinje da se otkriva našem umu i Božja dobrotá počinje da nas vodi na pokajanje. Umirući za grešnike, Hristos je pokazao nepojmljivu ljubav; i dok grešnik posmatra tu ljubav, ona omekšava njegovo srce, utiče na um i čini ga krotkim.

Istina je da se neki put ljudi postide svojih grešnih puteva i odbacuju neke svoje zle navike i pre nego što postanu svesni da su privučeni Hristu. Ali kad god ljudi pokušavaju da se poprave sa iskrenom željom da čine dobro, pokreće ih Hristova sila. Na njih deluje uticaj kojeg nisu ni svesni, savest se budi, i u životu dolazi do vidljive promene. I kad ih Hristos privuče da gledaju Njegov krst, da posmatraju Onog kojeg su njihovi gresi prikovali, tada se zapovesti upisuju u njihovu savest. Otkriva im se sva zloća njihovog života, greh koji se duboko ukorenio u njihovu dušu. Počinju da razumevaju ponešto od Hristove pravednosti i uzvikuju: „Šta je onda greh kad je bila potrebna takva žrtva za otkupljenje njegovih robova? Zar je stvarno bila potrebna sva ta ljubav, sve to trpljenje, sve to poniženje, da mi ne poginemo već da imamo život večni?”

Grešnik može da se odupre toj ljubavi, može da odbije mogućnost da bude privučen Hristu; ali ako se ne bude opirao, Isus će ga privući; poznavanje plana spasenja dovešće ga do podnožja krsta, punog pokajanja zbog grehova koji su prouzrokovali patnje dragog Božjeg Sina.

Isti božanski um koji deluje u prirodi obraća se i srcima ljudi, budeći u njima neizrecivu čežnju za onim što nemaju. Ono što je na svetu ne može da zadovolji njihovu čežnju. Božji Duh preklinje ih da teže za onim što jedino može dati mir i odmor - za Hristovom milošću i radošću svetosti. Služeći se i vidljivim i nevidljivim uticajima, naš Spasitelj stalno radi da um ljudi obrati od grešnih uživanja, koja ne site, ka neizmernim blagoslovima koje mogu da dobiju u Njemu. Svi koji uzaludno pokušavaju da piju iz razvaljenih studenaca ovog sveta primaju božansko obaveštenje: „I ko je žedan neka dođe, i ko hoće, neka uzme vodu života zabadava!“ (Otkrivenje 22,17)

Ti koji u srcu čezneš za nečim boljim od onog što ovaj svet može da ti pruži, prepoznaj tu čežnju kao Božju poruku tvojoj duši! Moli Ga da ti daruje pokajanje, da ti otkrije Hrista u svoj Njegovoj neizmernoj ljubavi, u svoj Njegovoj savršenoj čistoti! U Spasiteljevom životu načela Božjeg zakona - ljubav prema Bogu i prema bližnjemu - dobila su savršeni izraz. Dobročinstvo, nesebična ljubav - sačinjavali su Njegov život. I tek kad posmatramo Njega, kad svetlost sa našeg Spasitelja i nas obasja, tada vidimo grešnost svojih srca.

Mi možemo laskati sebi, kao što je to činio Nikodim, da nam je život pošten, moralni lik besprekoran, i misliti da ne moramo da ponizimo svoja srca pred Bogom kao obični grešnici; ali kad nas obasja Hristova svetlost, videćemo da smo nečisti, shvatićemo da su naše pobude sebične, da je neprijateljstvo prema Bogu ukaljalo svako naše delo. Tada ćemo shvatiti da je naša pravda kao prljava haljina, da nas jedino Hristova krv može očistiti od prljavštine greha i obnoviti naše srce prema Njegovom obličju.

Kad samo jedan zrak Božje slave, jedna varnica Hristove čistote prodre u dušu, ona sa bolnom jasnoćom otkriva svaku ružnu mrlju i ogoljava rugobu i poročnost ljudskog karaktera. Ona čini vidljivim neposvećene želje, nevernost srca i nečistotu usana. Grešniku se njegovi verolomni pokušaji da Božji zakon proglašava nevažećim pokazuju u pravoj svetlosti, i njegov duh dirnut je i potišten pod prodornim uticajem Božjeg Duha. On se gnuša samog sebe gledajući čisti, neukaljani Hristov karakter.

Kad je prorok Danilo ugledao slavu koja je obavijala nebeskog vesnika koji mu je bio poslan, proželo ga je osećanje slabosti i nesavršenosti. Opisujući delovanje tog predivnog prizora, kaže: „I ne osta snage u meni, i lepota mi se nagrdi, i ne imah snage!“ (Danilo 10,8) Čovek, ovako dirnut, omrznuće svoju sebičnost, gnušaće se svog samoljublja, i težiće pod uticajem Hristove pravednosti za čistotom srca, koja je u skladu sa Božjim zakonom i Hristovim karakterom.

Pavle kaže da je „po pravdi zakonskoj“ - ako se uzme u obzir samo formalno ispunjavanje propisa - „bio bez mane“ (Filipljanima 3,6); ali kad je upoznao duhovni karakter Zakona, shvatio je da je grešnik. Prema slovu Zakona, onako kako ga ljudi primenjuju u životu, Pavle se uzdržavao od greha; ali kad je upoznao dubinu svetih pravila Zakona, i video sebe onako kako ga Bog gleda, ponizno se poklonio i priznao svoju krivicu. Rekao je:

„A ja življah nekad bez zakona; a kad dođe zapovest, onda greh ožive, a ja umreh.“ (Rimljanima 7,9.10) Kad je shvatio duhovnu prirodu Zakona, greh se pojavio u svoj svojoj odvratnosti, i njegove oholosti nestalo je.

Bog ne smatra sve grehe jednako velikim; postoje stepeni krivice po Njegovoj oceni, isto kao i po čovekovo oceni; ali ma kako beznačajan ovaj ili onaj zao čin može da izgleda u ljudskim očima, ni jedan jedini greh nije mali pred Bogom. Ljudski sudovi su pristrasni, nesavršeni, ali Bog sve ocenjuje onako kako stvarno jeste. Pijanicu preziru i kažu da ga njegov greh isključuje iz Neba; dok oholost, sebičnost i zavist često prolaze bez ukora. Međutim, ti gresi naročito su mrski Bogu zato što se suprote dobroti Njegovog karaktera, atmosferi nesebične ljubavi koja vlada u bezgrešnom svemiru. Onaj koji padne u neki teški greh može da oseti svoju sramotu i bedu i potrebu za Hristovom milošću; ali oholost ne oseća nikakve potrebe i tako se srce zatvara pred Hristom i beskrajnim blagoslovima koje On donosi.

Jadni carinik koji se molio: „Bože, milostiv budi meni grešnome!“ (Luka 18,13), smatrao je sebe vrlo pokvarenim čovekom, a i drugi su ga gledali istim očima; ali on je osetio svoju potrebu, i sa svojim teretom krivice i sramote došao pred Boga, tražeći Njegovu milost. On je otvorio svoje srce milostivom uticaju Božjeg Duha da Ga oslobodi sile greha. Farisejeva hvalisava, samodopadljiva molitva pokazivala je da je njegovo srce zatvoreno za uticaj Svetog Duha. Udaljivši se od Boga, nije ni osećao svoju pokvarenost nasuprot savršenstvu božanske svetosti. Nije osećao nikakvu potrebu, i ništa nije ni primio.

Kad uvidite svoju grešnost, ne čekajte da se popravite. Koliko ima onih koji misle da nisu dovoljno dobri da dođu Hristu! Očekujete li da ćete se popraviti svojim sopstvenim naporima? „Može li Etiopljanin promeniti kožu svoju ili ris šare svoje? Možete li vi činiti dobro naučivši se činiti zlo?“ (Jeremija 13,23) Nama može da pomogne samo Bog. Mi ne treba da čekamo na čvršće osvedočenje, na bolje prilike, na svetiji karakter. Mi sami ništa ne možemo učiniti. Moramo da dođemo Hristu pravo onakvi kakvi jesmo.

Ali neka se niko ne vara misleći da će Bog u svojoj velikoj ljubavi i milosrđu ipak spasti čak i one koji su

odbacili Njegovu milost. Neizmerna težina greha može da se proceni jedino u svetlosti krsta. Kad ljudi tvrde da je sigurno Bog isuviše dobar da bi odbacio grešnika, usmerite im pogled na Golgotu! Upravo zato što nije postojao drugi način da se čovek spase, zato što bez ove žrtve ljudski rod nije mogao uteći od sramotne sile greha i ponovo uspostaviti zajednicu sa svetim bićima, zato što mu je bilo nemoguće da ponovo uzme učešća u duhovnom životu - upravo zato Hristos je preuzeo na sebe krivicu neposlušnih i trpeo umesto grešnika. Ljubav i patnja i smrt Božjeg Sina - sve to svedoči o strahovitoj veličini greha i objavljuje da nema oslobođenja od njegove moći, ni nade u bolji život, osim u pokoravanju sebe Hristu.

Nepokajani se ponekad izgovaraju govoreći o onima koji misle da su hrišćani: „I ja sam isto toliko dobar koliko i oni. Oni u ponašanju ne pokazuju ništa više samoodricanja, trezvenosti ili budnosti od mene. I njima su draga uživanja i popustljivost prema grehu kao i meni!” I tako se oni služe manama drugih kao izgovorom za svoje sopstveno zanemarivanje dužnosti. Ali gresi i mane drugih nikog ne opravdavaju, jer nam Gospod kao uzor nije dao grešne ljude. Neokaljani Božji Sin nam je primer i trebalo bi da upravo oni koji se tuže na nepravičan život takozvanih hrišćana žive boljim životom i pruže plemenitiji primer. Ako su njihova shvatanja o tome šta hrišćanin mora da čini tako uzvišena, nije li onda njihov greh veći? Oni znaju šta je pravo a ipak to ne čine.

Čuvajte se oklevanja! Ne odgađajte odluku da odbacite svoje grehe i da Isusovom pomoći očistite svoje srce! Hiljade i hiljade upravo su ovde pogrešile i ostale izgubljene za večnost. Ne želim da trošim mnogo reči raspravljajući o kratkoći i nesigurnosti života; ali se strahovita opasnost - opasnost koja se dovoljno ne shvata - krije u oklevanju da se pokorimo preklinjućem glasu Božjeg Svetog Duha i tako ostanemo u grehu; jer oklevanje upravo to znači. Grehu, ma kako ga neznatnim držali, možemo popuštati samo rizikujući da budemo izgubljeni za večnost. Ono što ne savladamo, savladaće nas i izazvati našu propast.

Adam i Eva ubedili su sebe da tako neznatan čin kao što je uzimanje zabranjenog ploda ne može imati tako strahovite posledice kao što je Bog objavio. Ali taj neznatni čin bio je prestup Božjeg nepromenljivog i svetog Zakona, koji je odvojio čoveka od Boga i otvorio ustave smrti i neiskazanoj patnji da preplave naš svet. Iz veka u vek sa naše Zemlje uzdizali su se stalni krivičnici i sva stvorenja zajednički su uzdisala i bolno patila od posledica čovekove neposlušnosti. I samo nebo osećalo je uticaj njegove pobune protiv Boga. Golgota stoji kao spomenik divne žrtve kojom je morao da se okaje prestup božanskog Zakona. Ne smatrajmo greh nečim neznatnim!

Svaki prestup, svako zanemarivanje ili odbacivanje Hristove milosti, ostavlja na nama svoje posledice; ono otvrdnjava srce, slabi volju, otupljuje um i ne samo što nas čini manje spremnim već i manje sposobnim da poslušamo nežne pozive Božjeg Svetog Duha. Mnogi umiruju probuđenu savest mišlju da mogu da se vrate sa svog zlog puta kad god to zažele, da mogu da se igraju sa pozivima milosti a ipak ostanu trajno osetljivi prema njihovom uticaju. Oni misle, iako su prkosili Duhu milosti, iako su svoj uticaj stavili u sotoninu službu, da će ipak moći da promene smer svog života u času strašne krize. Ali to nije tako lako ostvariti. Iskustva i vaspitanje u toku celog života tako su temeljno oblikovali karakter da tada samo retki požele da budu slični Isusu.

Čak i samo jedna mana u karakteru, samo jedna grešna želja, ako se uporno gaji, na kraju će poništiti sav uticaj Jevanđelja. Svako popuštanje grehu pojačava odbojnost duše prema Bogu. Čovek koji je uporan u svom neverstvu, koji je tupo ravnodušan prema božanskoj istini, samo žanje ono što je sam posejao. U celoj Bibliji nema strašnije opomene protiv igranja sa zlom od reči mudrog čoveka da će se grešnik „u uža greha svojih zaplesti”. (Priče 5,22)

Hristos je spreman da nas oslobodi greha, ali nas na to ne primorava; i ako je stalnim prestupanjem naša volja potpuno potčinjena zlu i mi ne želimo da se oslobodimo, ako ne želimo da prihvatimo Njegovu milost, šta bi On još mogao da učini? Mi smo sami sebe upropastili svojim namernim odbacivanjem Njegove ljubavi. „Evo sad je vreme najbolje, evo sad je dan spasenja!” „Danas ako glas njegov čujete, ne budite drvenastih srca!” (2.Korinćanima 6,2; Jevrejima 3,7.8)

„Čovek gleda što je na očima, a Gospod gleda na srce” (1.Samuilova 16,7) - ljudsko srce, ispunjeno protivrečnim osećanjima radosti i tuge, nemirno, jogunasto srce, u kome ima toliko prljavštine i prevare. On zna njegove pobude, njegove prave namere i ciljeve. Pođite Njemu sa svojom ukaljanom dušom, onakvom kakva je! Kao psalmista otvorite sve njene zakutke svevidećem oku i uzviknite: „Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje, ispitaj me, i poznaj pomisli moje. I vidi jesam li na zlu putu, i vodi me na put večni!” (Psalam 139,23. 24) Mnogi prihvataju samo intelektualnu religiju, samo formu pobožnosti koja ne traži čišćenje srca. Neka vaša molitva bude: „Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni!” (Psalam 51,10) Budite poštteni prema sebi! Budite isto tako ozbiljni, isto tako istrajni kao da je vaš prolazni život u pitanju! To je pitanje koje se mora rešiti između Boga i vas, i to za večnost. Ako nemate ničeg drugog osim lažne nade, srljate u sigurnu propast.

Proučavajte Božju reč sa molitvom. Ta Reč iznosi vam u Božjem zakonu i u Hristovom životu velika načela svetosti, bez kojih „niko neće videti Gospoda”. (Jevrejima 12,14) Ona osvedočava u greh; ona jasno otkriva put spasenja. Poslušajte je kao Božji glas koji se obraća vama.

Kad budete uvideli svu strahotu greha, kad budete upoznali svoje pravo stanje, nemojte se predavati očajanju! Hristos je došao da spase upravo grešnike. Ne moramo mi izmiriti Boga sa sobom, već - o čudesne li ljubavi! - sam Bog u Hristu „svet pomiri sa sobom”. (2.Korinćanima 5,19) On svojom nežnom ljubavlju poziva sebi svoju zalutalu decu. Nijedan zemaljski roditelj ne bi mogao da bude toliko strpljiv prema manama i pogreškama svoje dece kao što je to Bog prema onima koji žele spasenje. Nijedne ljudske usne nikad se nisu nežnije obraćale odlutalom kao Njegove. Sva Njegova obećanja, sve Njegove opomene, samo su uzdasi neizrecive ljubavi.

Kad vas sotona bude uveravao da ste veliki grešnik, pogledajte prema svom otkupitelju i govorite o Njegovim zaslugama. Gledanje u Njegovu svetlost će vam pomoći. Priznajte svoj greh, ali recite neprijatelju da „Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike” (1. Timotiju 1,15) i da i vi možete biti spaseni Njegovom nenadmašnom ljubavlju. Isus je Simonu postavio pitanje o dvojici dužnika. Jedan je dugovao svom gospodaru mali iznos, a drugi vrlo veliki; ali on je oprostio obojici. Hristos je upitao Simona koji će dužnik više voleti svoga gospodara. Simon je odgovorio: „Mislim onaj kome najviše pokloni!” (Luka 7,43) Mi smo bili veliki grešnici, ali Hristos je umro da bi nama moglo biti oprošteno. Bilo je dovoljno da svom ocu u našu korist iznese zasluge svoje žrtve. Oni kojima je najviše oprostio ljubice Ga najviše i stajace najbliže Njegovom prestolu da Ga slave zbog Njegove velike ljubavi i neizmerne žrtve. Upravo kad najpotpunije shvatimo Božju ljubav, najbolje uviđamo i zloćudnost greha. Kad vidimo dužinu lestava koje su nam spuštene, kad bar delimično spoznamo veličinu žrtve koju je Hristos učinio radi nas, tada će nežnost i skrušenost omekšati i naše srce.

Molimo vas... da ne primite uzalud

blagodat Boziju.

Jer on govori:

u vreme najbolje poslušah te,

i u dan spasenja pomogoh ti.

Evo sadje vreme najbolje,

evo sadje dan spasenja!

(2. Korinćanima. 6,1.2)

4. PRIZNANJE

„Ko krije prestupe svoje, neće biti srećan; a ko priznaje i ostavlja, dobiće milost.” (Priče 28,13)

Uslovi za dobijanje Božje milosti jednostavni su, pravedni i razumni. Gospod ne zahteva od nas da se izlažemo mukama da bismo dobili oprostjenje greha. Ne moramo da odlazimo na duga i zamorna hodočašća, ili obavljamo mučna ispaštanja da bismo sebe preporučili nebeskom Bogu ili okajali svoje prestupe, nego onaj koji priznaje i ostavlja svoj greh dobija milost.

Apostol kaže: „Ispovedajte, dakle, jedan drugome grehe, i molite se Bogu jedan za drugoga, da ozdravljate.” (Jakov 5,16) Priznajte svoje grehe Bogu, koji vam jedini može oprostiti, a svoje pogreške jedan drugome. Ako ste uvredili svog prijatelja ili suseda, treba da priznate svoju krivicu, a njegova dužnost je da vam od srca oprost. Zatim treba da potražite oprostjenje i od Boga jer je brat kojeg ste povredili Božje vlasništvo, pa ste ranjavajući njega zgrešili i njegovom Stvoritelju i Otkupitelju. Taj slučaj iznosi se pred jedinog pravog Posrednika, našeg velikog Sveštenika, koji je „u svačemu iskušan kao i mi, osim greha”, koji „saoseća s našim slabostima” (Jevrejima 4,15) i može nas očistiti od svakog traga bezakonja.

Oni koji se nisu ponizili pred Bogom priznanjem svoje krivice, nisu ispunili ni prvi uslov da budu primljeni. Ako se nismo istinski i neopozivo pokajali, ako u dubokoj poniznosti i skrušenosti srca nismo priznali svoje

grehe, grozeći se svog bezakonja, mi nikad nismo stvarno tražili oprostjenje greha; a ako nikad nismo tražili mir sa Bogom, nismo ga nikada ni dobili. Jedini razlog što nismo primili oprostjenje prošlih greha jeste naša nespremnost da ponizimo svoje srce i ispunimo uslove Reči istine. O tome su nam data izričita uputstva. Priznanje greha, bilo javnih ili tajnih, mora se izneti iz srca i jasno iskazati. Ono ne sme biti iznuđeno od grešnika. Ono se ne sme dati olako i nepromišljeno, niti se sme na silu tražiti od onih koji nisu svesni odvratne prirode greha. Priznanje, poteklo iz dubine duše, naći će svoj put do Boga punog beskrajne samilosti. Psalmista kaže: „Gospod je blizu onih koji su skrušena srca i pomaže onima koji su smerna duha.” (Psalam 34,18)

Pravo priznanje uvek je izričito i odnosi se na određene grehe. Oni su ponekad takve prirode da se mogu priznati samo Bogu; ili su to zla dela koja se moraju priznati onima koji su zbog njih pretrpeli štetu; ili to mogu biti javni gresi koji se moraju javno priznati. Sva priznanja moraju biti jasna i potpuna, moramo priznati upravo one grehe za koje smo krivi.

U Samuilove dane Izrailjci su odlutali od Boga. Trpeli su posledice greha zato što su izgubili svoju veru u Boga, svoju sposobnost da vide Njegovu silu i mudrost u upravljanju narodom, kao i poverenje u Njegovu sposobnost da brani i odbrani svoje delo. Odbacili su velikog Vladara svemira i zaželeli da imaju isti oblik vladavine kao i okolni narodi. Pre nego što su stekli mir, dali su ovo određeno priznanje:

„Dodasmo k svim gresima svojim zlo ištući sebi cara!” (1.Samuilova 12,19) Morali su da priznaju upravo onaj greh za koji su bili krivi. Njihova nezahvalnost tištala ih je i odvajala od Boga.

Bog ne može da primi priznanje bez iskrenog pokajanja i promene. Moraju se videti odlučne promene u životu; sve što vređa Boga mora biti odbačeno. To će biti posledica istinske žalosti zbog greha. Delo koje mi sami moramo da obavimo jasno nam je otkriveno:

„Umijte se, očistite se, uklonite zloću dela svojih ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti. Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ispravljajte potlačenoga, dajite pravicu siroti, branite udovicu.” (Isaija 1,16.17) „I (ako) vrati bezbožnik zalog, i vrati što je oteo, i stane hoditi po uredbama životnim ne čineći bezakonja, doista će biti živ, neće umreti.” (Jezekilj 33,15) Govoreći o plodu pokajanja Pavle kaže: „Jer, gle, ovo samo što se po Bogu ožalostiste, koliko učini staranje među vama? Kakovo pravdanje, kakvu nepovoljnost, kakav strah, kakvu želju, kakvu revnost, kakvu osvetu? U svemu pokazaste se da ste čisti u delu.” (2. Korinćanima 7,11)

Kad greh umrtvi moralnu osetljivost, onaj koji čini zlo ne uviđa nedostatke svog karaktera i ne razume strahotu zla koje je počinio; i ako se ne pokori osvedočavajućoj sili Svetog Duha, ostaće delimično slep prema svom grehu. Njegova priznanja nisu ni iskrena ni ozbiljna. Svakom priznanju svoje krivice on dodaje opravdanje kao izgovor za svoje ponašanje, govoreći da nikad ne bi učinio ono za šta je okrivljen da ga određene okolnosti nisu na to pokrenule.

Pošto su jeli od zabranjenoga ploda, Adama i Evu ispunilo je osećanje stida i užasa. Najpre su razmišljali samo o tome kako da opravdaju svoj greh i izbegnu smrtnu kaznu koje su se užasavali. Kad ih je Gospod ispitivao o njihovom grehu, Adam je odgovorio, prebacujući krivicu delimično na Boga a delimično na svoju drugaricu: „Žena koju si udružio sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh!” Žena je prenela krivicu na zmiju, govoreći: „Zmija me prevari, te jedoh!” (1.Mojsijeva 3,12.13) Zašto si stvorio zmiju? Zašto si dozvolio da uđe u Edem? Ova pitanja bila su uključena u njen izgovor zbog počinjenog greha, čineći Boga odgovornim za njihov pad. Duh samoopravdanja potiče od oca laži i javljao se u svim sinovima i kćerima Adamovim. Ovakva priznanja nisu nadahnuti božanskim Duhom i Bog ih ne može prihvatiti. Pravo pokajanje navodi čoveka da sam ponese svoju krivicu i da je prizna bez varanja ili licemerstva. Kao jadni carinik, koji se nije usuđivao ni oči podignuti prema nebu, on će uzviknuti: „Bože, budi milostiv meni grešnome!” Oni koji stvarno priznaju svoju krivicu biće opravdani, jer će se Isus svojom krvlju založiti za pokajnika.

Primeri pravog pokajanja i poniznosti, zapisani u Božjoj reči, otkrivaju nam spremnost na priznanje bez izgovora za greh ili pokušaja samoopravdanja. Pavle nije pokušavao da se opravda; on slika svoj greh najtamnijim bojama, ne trudeći se da umanjí svoju krivicu. On kaže: „Mnoge od svetih ja zatvarah u tamnice, primivši vlast od glavarova svešteničkih; i kad ih ubijahu, pristajah na sud. I po svim zbornicama mučeći ih često, nagonjah da hule na Isusa; i odviše mrzeći na njih gonjah ih čak i do tuđih gradova.” (Dela 26,10.11) Nije oklevao da izjavi kako “Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike, od kojih sam prvi ja”. (1.Timotiju 1,15)

Ponizno i slomljeno srce, ukroćeno istinskim pokajanjem, uvideće, iako nepotpuno, kolika je Božja ljubav i cena Golgote; i kao što sin priznaje ljubljenom ocu, tako će i pravi pokajnik izneti sve svoje grehe pred Boga. Stoji napisano: „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše, i očisti nas od svake nepravde!” (1. Jovanova 1,9)

5. POSVEĆENJE

Bog je obećao: „I tražićete me, i naći ćete me, kad me potražite svim srcem svojim.“ (Jeremija 29,13)

Celo srce moramo predati Bogu, drugačije se nikad ne bismo mogli promeniti i ponovo postati slični Njemu. Po svojoj prirodi mi smo daleko od Boga. Sveti Duh opisuje naše stanje ovim rečima: „I vas koji bejaste mrtvi za prestupljenja i grehe svoje“, „Sva je glava bolesna i sve srce iznemoglo“, „Od pete do glave nema ništa zdrava“. Mi smo se zapleli u sotoninu mrežu, koji nas je "ulovio žive za svoju volju". (Efescima 2,1; Isaija 1,5.6; 2.Timotiju 2,26) Bog želi da nas isceli, da nas oslobodi. Ali, kako to zahteva potpunu promenu, obnavljanje cele naše prirode, mi se moramo u celosti predati Njemu.

Borba protiv samog sebe najveća je borba koja se ikad vodila. Odricanje od samog sebe, pokoravanje svega Božjoj volji, ne može da se ostvari bez borbe; ali čovek se mora pokoriti Bogu pre nego što se može preporoditi i postati svet.

Božja vladavina nije utemeljena, kao što bi to sotona hteo da prikaze, na slepom pokoravanju, na nerazumnom ograničavanju. Ona se poziva na razum i savest. „Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi!“ (Isaija 1,18) - to je Stvoriteljev poziv bićima koja je stvorio. Bog ne utiče prisilno na volju svojih stvorenja. On ne može da prihvati izraze poštovanja koji nisu pokrenuti dragovoljno i svesno. Iznuđena pokornost sprečila bi svaki pravi razvoj uma ili karaktera; napravila bi od čoveka obični automat. To nije Stvoriteljeva namera. On želi da čovek, vrhunsko delo Njegove stvaralačke sile, dostigne najviši stepen razvoja. On postavlja pred nas visinu blagoslova do koje želi da nas uzdigne svojom milošću. On nas poziva da mu se predamo kako bi mogao da izvrši svoju volju u nama. Nama je prepušteno da odlučimo hoćemo li biti oslobođeni iz ropstva grehu, da uživamo uzvišenu slobodu sinova Božjih.

Dajući sebe Bogu, mi bezuslovno moramo da odbacimo sve ono što bi nas moglo odvojiti od Njega. Zato Spasitelj i kaže: „Tako, dakle, svaki od vas koji se ne odreče svega što ima ne može biti moj učenik.“ (Luka 14,33) Moramo se odreći svega što bi naše srce moglo odvratiti od Boga. Mamon je idol mnogih. Ljubav prema novcu, želja za bogatstvom, zlatni je lanac koji ih veže uz sotonu. Drugi obožavaju ugled i svetovnu čast. Život ispunjen sebičnom dokolicom i neopterećen odgovornostima idol je trećih. Ali ovi ropski okovi moraju da se raskinu. Ne možemo polovično pripadati Gospodu, a polovično svetu. Mi nismo Božja deca ako to nismo u celosti.

Ima onih koji tvrde da služe Bogu iako žele da sami, u svojoj sili, drže Božji zakon, izgrade pravedan karakter i obezbede spasenje. Njihova srca nisu pokrenuta dubokim razumevanjem Hristove ljubavi, već obaveze hrišćanskog života ispunjavaju kao uslove koje im je Bog postavio da bi mogli da zadobiju Nebo. Takva religija bez ikakve je vrednosti. Kad Hristos bude boravio u srcu, duša će biti tako ispunjena Njegovom ljubavlju, tako radosna u zajednici sa Njim da će prionuti uz Njega; i gledajući Njega, zaboraviće sebe. Ljubav prema Hristu biće izvor delovanja. Oni koji osećaju silu Božje ljubavi ne pitaju kako bi sa što manje truda mogli da se zadovolje Božji zahtevi; oni ne traže najniža merila, nego im je cilj da budu u savršenom skladu sa voljom svog Iskupitelja. Sa iskrenom čežnjom oni žrtvuju sve i pokazuju zanimanje koje je u skladu sa vrednošću cilja za kojim teže. Priznavanje Hrista bez takve duboke ljubavi prazno je pričanje, suvi formalizam, težak jaram.

Mislite li da je sve predati Hristu suviše velika žrtva? Upitajte sami sebe: „Šta je Hristos dao za mene?“ Božji Sin dao je sve - život, ljubav i trpljenje - da bi nas otkupio. Možemo li mi, iako nedostojni tako velike ljubavi, Njemu uskratiti svoje srce? Celog svog života, svakog trenutka, mi smo učestvovali u blagoslovima Njegove milosti, i upravo to razlog je što ne možemo u celini da spoznamo dubinu neznanja i bede iz koje nas je izbavio. Možemo li gledati Njega, koji je proboden zbog naših greha, i opet želiti da postupamo prkoseći svoj Njegovoj ljubavi i žrtvi? Gledajući beskrajno poniženje Gospoda slave, hoćemo li prigovarati što možemo ući u život samo uz borbu i poniznost?

Mnoga ohola srca pitaju: „Zašto se moram pokajati i poniziti pre nego što mogu biti siguran da me je Bog prihvatio?“ Skrećem vašu pažnju na Hrista. On je zaista bio bezgrešan, i ne samo to, bio je Knez Neba; ali, radi čoveka, radi čovečanstva, „postade grehom“. „... i bi metnut među zločince, i sam nosi grehe mnogih, i za zločince se moli.“ (Isaija 53,12)

A čega se mi odričemo kad sve damo? - Grehom uprljanog srca, koje Isus treba da očisti, opere svojom krvlju i spase svojom nenadmašnom ljubavlju! I opet ljudi misle da je teško svega se odreći! Stid me da slušam kad se o tome govori, stid me da o tome pišem.

Bog ne zahteva da se odrekamo ničeg što bismo za svoje dobro mogli da zadržimo. U svemu što čini On ima pred očima dobro svoje dece. Kad bi bar svi oni koji nisu izabrali Hrista mogli da shvate da im On nudi nešto neizmerno bolje od onog što sami žele! Čovek čini najveću štetu i nepravdu sebi samom kad misli ili radi nasuprot Božjoj volji. Nema prave radosti na putu koji je zabranio Onaj koji zna šta je najbolje i koji želi dobro svojim stvorenjima. Put prestupa je put bede i propasti.

U zabludi smo ako mislimo da Bog rado gleda patnje svoje dece. Celom nebu stalo je do čovekove sreće. Naš nebeski otac nijednom svom stvorenju ne uskraćuje radost. Božanski propisi zahtevaju od nas da ne popuštamo onim željama koje bi izazvale patnje i razočarenje, koje bi nam zatvorile vrata sreće i Neba. Otkupitelj sveta prihvata ljude onakve kakvi jesu, sa svim njihovim nedostacima, manama i slabostima i On će ih ne samo očistiti od greha i otkupiti svojom krvlju nego će zadovoljiti najdublje čežnje svih onih koji prime Njegov jaram, nose Njegovo breme. Njegova namera je da svoj mir i odmor daruje svima koji dolaze k Njemu po hleb života. On zahteva od nas da ispunjavamo samo one dužnosti koje će naše korake odvesti do vrhunaca blaženstva, do kojih neposlušni nikad neće dopreti. Pravi, radosni život duše jeste da se u nju useli Hristos, nada slave.

Mnogi pitaju: „Kako mogu sebe predati Bogu?“ Vi želite da se predate Njemu, ali vam nedostaje moralne snage, robujete sumnji i sputani ste navikama svog grešnog življenja. Vaša obećanja i vaše odluke slične su kulama od peska. Niste kadri da upravljate svojim mislima, svojim pobudama, svojim osećanjima. Svest da ste prekršili svoja obećanja i izneverili svoje reči slabi vaše poverenje u sopstveno poštenje i navodi vas na pomisao da vas Bog ne može primiti; ali ne morate da očajavate. Vama je neophodno da razumete šta je prava moć volje. To je vladajuća sila u čovekovoj prirodi, sposobnost odlučivanja ili biranja. Sve zavisi od pravilne upotrebe volje. Bog je čoveku dao vlast da bira, i na njemu je da se posluži njome. Vi ne možete da promenite svoje srce, vi ne možete sami od sebe da posvetite Bogu osećanja svog srca; ali možete odlučiti, izabrati da Mu služite! Možete Mu predati svoju volju; tada će On delovati u vama da hoćete i učinite ono što je Njemu ugodno. Tako će cela vaša priroda biti stavljena pod upravu Hristovog Duha; On će biti središte svih vaših osećanja, vaše misli biće u skladu sa Njim.

Težnje za dobrotom i svetošću same po sebi su dobre; ali ako se zaustavite samo na njima, neće vam biti od nikakve koristi. Mnogi će biti izgubljeni iako žele i čežnu da budu hrišćani. Oni nisu uspeli da svoju volju pokore Bogu. Zato sada i ne odlučuju da budu hrišćani.

Ako se budete pravilno služili svojom voljom, može nastati potpuna promena u vašem životu. Ako svoju volju pokorite Hristu, udružićete se sa silom koja je iznad svih poglavarstava i vlasti. Imaćete silu odozgo da ostanete postojani i tako ćete stalnim pokoravanjem Bogu biti osposobljeni da živite novim životom, vere.

6. VERA I PRIMANJE

Kad Sveti Duh probudi vašu savest, razumećete nešto od strahote greha, njegove sile, njegove krivice i jada i počecete da ga se gnušate. Shvatićete da vas je greh odvojio od Boga, da ste u vlasti sile zla. Što se više budete borili da se oslobodite, to ćete više uviđati svoju bespomoćnost. Vaše pobude su grešne, vaše srce nečisto. Razumećete da vam je život bio pun sebičnosti i greha. Čežnućete za oproštenjem, za očišćenjem, za oslobođenjem. Sklad sa Bogom, sličnost Njemu - šta biste mogli učiniti da to postignete?

Vama je potreban mir - nebesko oprostjenje i mir i ljubav u srcu. To se ne može kupiti novcem postići razumom, do toga se ne može doći mudročću; ne možete se nadati da ćete to ikada osigurati svojim sopstvenim naporom. Ali Bog vam to nudi kao dar, „bez novaca i bez plate“. (Isaija 55,1) Sve to je vaše ako samo pružite ruku i uzmete. Gospod kaže: „... ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg, ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna.“ (Isaija 1,18) „I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas.“ (Jezekilj 36,26)

Vi ste priznali svoje grehe i u srcu odlučili da ih odbacite. Doneli ste odluku da se predate Bogu. Pođite sada k Njemu, molite Ga da opere vaše grehe i da vam da novo srce! Verujte tada da On to čini zato što je tako obećao! To je učenje koje je Isus propovedao dok je bio na Zemlji: mi moramo verovati da stvarno primamo dar koji nam je Bog obećao i tada je on naš. Isus je lečio ljude od njihovih bolesti kad su imali veru u Njegovu moć; pomagao im je u onom što su mogli da vide, da bi ih podstakao da Mu veruju i u onome što nisu mogli da vide - vodio ih je da poveruju u Njegovu moć praštanja greha. To je On otvoreno izjavio prilikom izlečenja uzetog „Ali da znate da vlast ima Sin čovečji na Zemlji opraštati grehe (tada reče uzetome): Ustani, uzmi svoj odar i idi doma.“ (Matej 9,6) Jevanđelista Jovan kaže isto tako govoreći o Hristovim čudima: „A ova se napisase da

verujete da Isus jest Hristos Sin Božji i da verujući imate život u ime njegovo." (Jovan 20,31)

Iz jednostavnih biblijskih izveštaja o tome kako je Isus lečio bolesne možemo da naučimo nešto o tome kako treba verovati u Njega da bismo dobili oprostjenje greha. Razmotrimo izveštaj o uzetom u Vitezdi. Jadni paćenik bio je sasvim bespomoćan; nije se služio svojim udovima oko trideset osam godina. Ipak mu je Isus naredio: „Ustani, uzmi odar svoj i hodi!” (Jovan 5,8) Bolesnik je mogao da kaže: „Gospode, ako me isceliš, poslušaću Tvoje reči!” Ali, ne; on je verovao Hristovim rečima, verovao je da je već izlečen, i odmah je pokušao da hoda; želeo je da hoda i hodao je! Učinio je po Hristovoj reči, i Bog mu je dao snagu. Bio je izlečen!

I vi ste kao grešnici u sličnom položaju. Vi ne možete da okajete svoje grehe iz prošlosti, ne možete promeniti svoje srce, ne možete sebe učiniti svetim. Ali Bog obećava da će sve to učiniti za vas preko Hrista. Vi morate da verujete u to obećanje! Morate da priznate svoje grehe i predate sebe Bogu. Morate hteti da Mu služite! I čim to učinite, Bog će ispuniti reč koju vam je dao. Ako verujete u obećanje - verujete da su vam gresi oprosteni i da ste čisti - Bog čini tako; vi ste izlečeni, isto onako kako je Hristos uzetome dao silu da hoda kad je čovek poverovao da je izlečen. To je tako čim u to verujete!

Ne čekajte da osetite kako ste izlečeni, već recite:

„Verujem, to je tako, ne zato što ja to osećam, već zato što je Bog to obećao!”

Isus kaže: „Sve što ištete u svojoj molitvi, verujte da ćete primiti; i biće vam!” (Marko 11,24) Uz ovo obećanje povezan je i uslov - da se molimo u skladu sa Božjom voljom. Međutim, upravo je Božja volja da nas očisti od greha, da nas učini svojom decom, i da nas osposobi da živimo svetim životom. Tako se mi možemo moliti za te blagoslove, verovati da ih primamo i zahvaljivati Bogu što smo ih primili. Naša prednost je da idemo Isusu i da se čistimo, da stojimo pred Zakonom bez mane i nedostataka. „Nikakva, dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu nego po Duhu.” (Rimljanima 8,1)

Niste zato svoji; kupljeni ste skupo. „Znajući da se propadljivim srebrom ili zlatom ne iskupiste... nego skupocenom krvlju Hrista, kao bezazlena i prečista Jagnjeta.” (1.Petrova 1,18.19) Ovim jednostavnim činom verovanja Bogu, Sveti Duh je začeo novi život u vašem srcu. Vi ste se kao dete rodili u Božjoj porodici i On vas ljubi kao što ljubi svog Sina.

Sad kad ste se predali Isusu, ne povlačite se, ne odlazite od Njega, već iz dana u dan govorite: „Ja sam Hristov; ja sam se predao Njemu!” Molite Ga da vam daruje svoga Duha i da vas podržava svojom milošću. I kao što ste, dajući sebe Bogu i verujući u Njega, postali Njegovo dete, tako morate i da živite u Njemu. Apostol kaže: „Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda, onako živite u njemu!” (Kološanima 2,6)

Neki, čini se, misle da moraju biti stavljeni na probu, da moraju dokazati Gospodu da su se promenili pre nego što mogu da traže Njegov blagoslov. Ali Božji blagoslov oni mogu da traže već sada. Njima je potrebna Njegova milost, Hristov Duh, da im pomogne u njihovim slabostima, ili se neće moći odupreti zlu. Isusu je drago da Mu dođemo upravo takvi kakvi smo, grešni, bespomoćni, zavisni. Možemo doći sa svim svojim slabostima, svojim ludostima, svojom grešnošću i pokajnički pasti pred Njegove noge!

Njemu je na slavu da nas podigne u naručje svoje ljubavi, da zavije naše rane, da nas očisti od svake nečistote.

I upravo se ovde hiljade varaju: ne veruju da im Isus oprašta lično, pojedinačno. Oni se ne oslanjaju na Božju reč. Prednost svih koji ispunjavaju uslove jeste saznanje da se oprostjenje bez ograničenja odnosi na svaki njihov greh. Odbacite sumnju da se Božja obećanja odnose i na vas! Ona su upućena svakom prestupniku koji se kaje. Hristos daje silu i milost i anđeli u službi prenose ih svakoj duši koja veruje. Niko nije tako grešan da ne bi u Hristu, koji je umro za njega, mogao naći snagu, čistotu i pravednost. On čeka da mu skinete odeću ukaljanu i oskvrnjenu grehom i da ga odene u belu odeću pravednosti; On ga poziva da živi, a ne da umre.

Bog ne postupa prema nama onako kao što smrtni ljudi postupaju jedan prema drugome. Njegove misli jesu misli milosrđa, ljubavi i najnežnijeg saosećanja. On kaže: „Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu, i smilovaće se na nj, i k Bogu našem, jer prašta mnogo.” „Rasuću kao oblak prestupe tvoje, i grehe tvoje kao maglu.” (Isaija 55,7; 44,22)

„Jer mi nije mila smrt onoga koji mre, govori Gospod Gospod; obratite se dakle i budite živi.” (Jezekilj 18,32) Sotona je spreman da skrene vaš pogled sa Božjih blaženih obećanja. On želi da oduzme duši svaku iskru nade i svaki zrak svetlosti; ali vi mu ne smete dozvoliti da to čini. Ne slušajte kušaća, već recite: „Isus je umro da bih ja mogao da živim. On me ljubi i ne želi da propadnem. Imam nebeskog Oca koji saoseća sa mnom; iako sam zloupotrebio Njegovu ljubav, iako sam rasuo blagoslove kojima me obasuo, ustaću i stići svom

Ocu i reći: "Sagreših Nebu i tebi, i već nisam dostojan nazvati se sin tvoj: primi me kao jednoga od svojih najamnika." Priča nam kaže kako će odlutali biti primljen: „A kad je još daleko bio, ugleda ga otac njegov, i sažali mu se, i potrčavši zagrlji ga i celiva ga.” (Luka 15,18-20)

Međutim, čak i ova priča, iako tako nežna i dirljiva, ne uspeva da iskaže beskrajno saosećanje nebeskog Oca. Gospod objavljuje preko svog proroka: „Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost.” (Jeremija 31,3) Dok je grešnik još daleko od Očeve kuće i rasipa svoje imanje u stranoj zemlji, Očevo srce čezne za njim; i svaka probuđena čežnja duše da se vrati Bogu nije ništa drugo do nežni poziv Božjeg Duha, koji preklinje, usrdno moli, nagovara odlutalog da se vrati očevom srcu punom ljubavi.

Znajući za ovako dragocena biblijska obećanja, možete li još sumnjati? Zar možete verovati da bi Gospod nemilosrdno odbacio jadnog grešnika koji čezne da Mu se vrati, da odbaci svoje grehe i pokajnički padne pred Njegove noge? Odbacite takve misli! Ništa ne može naškoditi vašoj duši više od takvih shvatanja o vašem nebeskom Ocu. On mrzi greh, ali ljubi grešnika, i dao je sebe u Hristovoj ličnosti da svi koji žele mogu biti spaseni i uživati večno blaženstvo u carstvu slave. Koje bi se snažnije ili nežnije reči mogle pronaći od onih koje je On izabrao da pokaže svoju ljubav prema nama? On izjavljuje: „Može li žena zaboraviti porod svoj da se ne smiluje na čedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, ja ne ću zaboraviti tebe.” (Isaija 49,15)

Podignite pogled, vi koji sumnjate i drhtite; jer Isus živi da bi posredovao za nas. Zahvalite Bogu što je darovao svog dragog Sina i molite se da Njegova smrt za vas ne bude uzaludna. Duh vas poziva danas. Dođite celim svojim srcem Isusu i tražite Njegov blagoslov!

Dok čitate obećanja, imajte na umu da su ona izraz neizrecive ljubavi i milosrđa. Veliko srce beskrajne Ljubavi oseća prema grešniku bezgranično sažaljenje. „Imamo izbavljenje krvlju njegovom, i oprostjenje greha.” (Efescima 1,7) Da, verujte samo da je Bog vaš pomoćnik. On želi da obnovi u čoveku svoj moralni lik. Kad Mu se budete približili sa priznanjem i pokajanjem, On će se približiti vama sa milošću i oprostjenjem.

Znajući da se propadljivim
srebrom ili zlatom ne iskupiste
iz sujetnoga svog življenja,
koje ste videli od otaca;
nego skupocenom krvlju Hrista,
kao bezazlena i prečista jagnjeta.

(1. Petrova 1,18.19)

7. PRAVI HRISTOVI SLEDBENICI

„Ako je ko u Hristu, nova je tvar: staro prođe, gle, sve novo postade.” (2. Korinćanima 5,17)

Neko možda neće moći da navede tačno vreme i mesto svog obraćenja, ili sve okolnosti koje su do njega dovele; ali to još ne dokazuje da nije obraćen. Hristos je rekao Nikodimu: „Duh diše gde hoće, i glas njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide: tako je svaki čovek koji je rođen od Duha.” (Jovan 3,8) Kao nevidljivi veštar, čije se delovanje jasno vidi i oseća, i Božji Duh radi na ljudskom srcu. Ta obnoviteljska sila, koju nijedno ljudsko oko ne može da vidi, začinja novi život u čoveku; stvara novo biće po Božjem obličju. Iako je delo Duha nečujno i neprimetno, posledice su vidljive. Ako je srce obnovljeno radom Božjeg Duha, život će to posvedočiti. Iako mi sami ništa ne možemo učiniti da promenimo svoje srce, ili da sebe dovedemo u sklad sa Bogom, iako ne smemo da se oslonimo na sebe ili na svoja dobra dela, naš život pokazaće da li Božja milost stanuje u nama. Videće se promena u karakteru, običajima, stremljenjima. Videće se jasna i odlučujuća razlika između onog što su bili i onog što su sada. Karakter se ne otkriva slučajnim dobrim ili lošim delima, već sklonostima koje se pokazuju uobičajenim postupcima.

Istina je da se ljudi mogu naoko besprekorno ponašati i bez Hristove obnoviteljske sile. Želja za uticajem u društvu i za poštovanjem drugih može pokrenuti nekog da živi urednim životom. Samopoštovanje nas može

navesti da se naoko čuvamo zla. I sebično srce može da čini velikodušna dela. Na koji način, onda, možemo utvrditi na čijoj smo strani?

Kome pripada naše srce? Kome su posvećene naše misli? O kome volimo da razgovaramo? Kome poklanjamo svoja najtoplija osećanja i svoje najbolje snage? Ako smo Hristovi, onda su i naše misli sa Njim, najslađe nam je da razmišljamo o Njemu. Sve što imamo i što jesmo Njemu je posvećeno. Mi čeznemo da nosimo Njegov lik, da dišemo Njegovim duhom, da ispunjavamo Njegovu volju, da u svemu ugodimo Njemu.

Oni koji postaju nova stvorenja u Hristu Isusu donosiće i rodove Duha, „ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, veru, krotost, uzdržanje" (Galatima 5,22.23). Oni se više neće povoditi za nekadašnjim strastima, već će verom Sina Božjega ići Njegovim stopama, odsajivati Njegov karakter, čisteći se kao i On što je čist. Ono što su nekad mrzeli, sada vole; a ono što su nekada voleli, sada mrze. Oholi i nametljivi postaju krotki i ponizni. Tašti i drski postaju ozbiljni i čedni. Pijanice postaju trezveni a raskalašni čisti. Napuštaju se razmetljivi običaji i moda sveta. Hrišćani neće čeznuti za spoljnim ukrašavanjem, već za lepotom „...u tajnome čoveku srca, u jednakosti krotkoga i tihog duha" (1.Petrova 33.4).

Nema nikakvog dokaza da je pokajanje iskreno ako ne dovede do potpune promene. Ako grešnik obnovi zavet, vrati ono što je oteo, prizna svoje grehe, i počne da ljubi Boga i svoje bližnje, može biti siguran da je prešao iz smrti u život.

Kada kao zabludela, grešna bića dođemo Hristu i dobijemo oprostjenje i milost, ljubav se rađa u našem srcu. Svaki nam je teret lak, jer je lak jaram koji Hristos nudi. Dužnost postaje uživanje, a žrtva zadovoljstvo. Put koji nam se ranije činio mračan sada je obasjan zracima Sunca pravde.

Ljupkost Hristovog karaktera videće se i kod Njegovih sledbenika. Njemu je činilo zadovoljstvo da ispunjava Božju volju. Ljubav prema Bogu, revnovanje za Njegovu slavu, to je sila koja je upravljala životom našeg Spasitelja. Ljubav je ulepšavala i oplemenjivala sve Njegove postupke. Ljubav je od Boga. U neposvećenom srcu ona se ne može začeti, ne može nastati. Ona se nalazi jedino u srcu u kome Isus vlada. „Mi imamo ljubav k njemu, jer On najpre pokaza ljubav k nama!" (1.Jovanova 4,19) U srcu koje je obnovljeno božanskom milošću, ljubav je načelo ponašanja. Ona menja karakter, upravlja pobudama, vlada strastima, suzbija neprijateljstvo, oplemenjava osećanja. Ova ljubav, ako se gaji u srcu, ulepšava život i širi svuda oko sebe plemenit uticaj.

Postoje dve zablude kojih Božja deca - naročito ona koja su tek počela da se oslanjaju na Njegovu milost - naročito moraju da se čuvaju. Prva, o kojoj je već bilo govora, jeste gledanje na svoja dela, oslanjanje na ono što dela mogu da učine da nas dovedu u sklad sa Bogom. Onaj koji pokušava da postane svet svojim delima, držanjem Zakona, pokušava nemoguće. Sve što bi čovek mogao da učini bez Hrista ukaljano je sebičnošću i grehom. Samo nas Hristova milost putem vere može učiniti svetim.

Druga, ništa manje opasna krajnost jeste zabluda da verovanje u Hrista oslobađa čoveka od držanja Zakona; i da, pošto samo verom dobijamo Hristovu milost, naša dela nemaju nikakvog uticaja na naše spasenje.

Međutim, obratimo ovde pažnju na činjenicu da poslušnost nije samo neko formalno pokoravanje već služenje iz ljubavi. Božji zakon izraz je Njegove prave prirode; on je utelovljenje velikog načela ljubavi i prema tome temelj Njegove vladavine i na Nebu i na Zemlji. Ako su naša srca obnovljena po Božjem obličju, ako je božanska ljubav usađena u našu dušu, neće li se onda i Božji zakon ostvarivati u našem životu? Ako je načelo ljubavi usađeno u srce, ako je čovek obnovljen po obličju Onoga koji ga je stvorio, onda je ispunjeno i novozavetno obećanje: „Daću zakone svoje u srca njihova, i u mislima njihovim napisaću ih!" (Jevrejima 10,16) A ako je Zakon upisan u srce, zar on neće oblikovati život? Poslušnost - služenje i odanost iz ljubavi - pravi je znak da smo Njegovi učenici. Tako i Pismo kaže: "Jer je ovo ljubav Božja da zapovesti njegove držimo." „Koji govori: poznajem ga, a zapovesti njegovih ne drži, laža je, i u njemu istine nema." (1. Jovanova 5,3; 2,4) Umesto da nas oslobodi poslušnosti, upravo nas vera, i samo vera, čini učesnicima u Hristovoj milosti, što nas osposobljava da budemo poslušni.

Mi ne zaslužujemo spasenje svojom poslušnošću; jer spasenje je besplatni Božji dar, koji se prima verom. Međutim poslušnost je plod vere. „I znate da se On javi da grehe naše uzme; i greha u njemu nema. Koji god u njemu stoji ne greši; koji god greši ne vide ga niti ga pozna!" (1.Jovanova 3,5.6) Evo pravog dokaza! Ako budemo u Hristu, ako ljubav Božja bude u nama, naša osećanja, naše misli, naše namere, naši postupci, biće u skladu sa Božjom voljom koja je izražena u propisima Njegovog svetog Zakona. „Dečice! Niko da vas ne vara: koji pravdu tvori pravednik je, kao što je On pravedan!" (1.Jovanova 3,7) Pravednost je opisana merilom Božjeg svetog zakona, koji je objavljen u deset pravila datih na Sinaju.

Ona takozvana vera u Hrista koja tvrdi da oslobađa čoveka obaveze da bude poslušan Bogu, nije vera, već drskost. „Jer ste blagodaću spaseni kroz veru.“ Međutim, "vera ako nema dela, mrtva je po sebi" (Efescima 2,8; Jakov 2,17). Isus je rekao o sebi pre nego što je došao na Zemlju: „Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu!" (Psalam 40,8) Neposredno pre svog ponovnog odlaska na Nebo, objavio je: „Ja održah zapovesti Oca svojega i ostajem u ljubavi njegovoj.“ (Jovan 15,10) Pismo kaže: „I po tom razumemo da ga poznamo, ako zapovesti njegove držimo. ... Koji govori da u njemu stoji, i taj treba tako da hodi kao što je On hodio.“ (1.Jovanova 2,3.6) „Jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo njegovim tragom.“ (1.Petrova 2,21)

Uslov za večni život sada je upravo onakav kaka i je uvek bio - upravo onakav kakav je bio u raju pre pada naših praroditelja - savršena poslušnost Božjem zakonu, savršena pravednost. Kad bi se večni život mogao dobiti pod bilo kojim drugim uslovom osim ovog, bila bi dovedena u opasnost sreća celog svemira. Stvorila bi se mogućnost da greh, sa celom svojom svitom nesreće i bede, postane besmrtan.

Pre pada Adam je mogao poslušnošću Božjem zakonu da oblikuje pravedan karakter. Ali on to nije ostvario, pa je zbog njegovog greha i naša priroda postala grešna, i mi nismo u stanju da sebe učinimo pravednim. Zato što smo grešni, nesveti, mi ne možemo biti savršeno poslušni svetom Zakonu. Mi nemamo neku svoju pravdu kojom bismo mogli zadovoljiti zahteve Božjeg zakona. Međutim Hristos nam je omogućio rešenje problema. On je živeo na Zemlji suočen sa istim nevoljama i iskušenjima sa kojim se i mi suočavamo. Živeo je zaista bezgrešnim životom. Umro je za nas i sada se nudi da uzme naše grehe a nama da svoju pravednost. Ako se budete Njemu predali i prihvatili Ga kao svog Spasitelja, bićete, bez obzira na svu grešnost svog predašnjeg života, Njega radi proglašeni pravednim. Hristov karakter stae na mesto vašeg karaktera i vi ćete biti prihvaćeni pred Bogom kao da nikad niste ni grešili.

I više od toga, Hristos menja srce. On verom boravi u vašem srcu. Verom i stalnim pokoravanjem svoje volje Hristu treba da održavate ovu vezu sa Njim; i dokle god to budete činili, On će delovati u vama da želite i činite ono što Mu je ugodno. I tako možete reći: „A što sad živim u telu, živim verom Sina Gožjega, kojemu omileh, i predade sebe za mene.“ (Galatima 2,20) Tako je Isus i rekao svojim učenicima: „Jer vi nećete govoriti, nego Duh Oca vašega govoriće iz vas!“ (Matej 10,20) I tada, kada Hristos radi u vama, vi ćete pokazati isti duh i činiti ista dela - dela pravičnosti, poslušnosti.

Prema tome nemamo u sebi ničeg čime bismo mogli da se hvalimo. Nemamo nikakvog razloga da uzdižemo sebe. Jedini temelj naše nade jeste Hristova pravednost koja nam je data, i ono što Njegov Duh čini u nama i preko nas.

Kad govorimo o veri, moramo imati na umu jednu razliku. Postoji, naime, jedna vrsta verovanja koja se potpuno razlikuje od vere. Postojanje Boga i Njegove sile, istina Njegove reči, sve su to činjenice koje ni sotona ni njegova vojska ne mogu ozbiljno da poreknu. Biblija kaže da i „đavoli veruju i dršću“, ali to nije vera. Tamo gde nije samo verovanje u Božju reč, već i pokoravanje volje Njemu, gde se srce podredilo Njemu, osećanja usmerila prema Njemu, tamo je vera - vera koja kroz ljubav radi i čisti dušu. Tom verom u srcu se obnavlja Božje obličje. A srce, koje se u svom neprepodređenom stanju nije pokoravalo Božjem zakonu, a nije ni moglo, sada uživa u njegovim svetim propisima, uzvikujući zajedno sa psalmistom: "Kako ljubim zakon Tvoj! Sav dan mislim o njemu!" (Psalam 119,97) I pravednost zakona ispunila se u nama „koi ne hodimo po telu, nego po Duhu“ (Rimljanima 8,1).

Ima i onih koji su upoznali Hristovu ljubav koja prašta, i koji zaista žele da budu Božja deca, ali su svesni nesavršenstva svog karaktera, grešnosti svog života, pa zato sumnjaju da je Sveti Duh stvarno obnovio njihovo srce. Takvima bih rekla: Ne povlačite se obuzeti očajanjem! Mi ćemo se često morati bacati pred Isusove noge i plakati zbog svojih nedostataka i pogrešaka, ali se ne smemo obeshrabriti! Čak i ako nas je neprijatelj nadvladao, Bog nas ne odbacuje, ne zaboravlja i ne napušta! Ne! Hristos se nalazi s desne strane Bogu, koji se i sam zauzima za nas. Ljubljeni Jovan kaže: „Ovo vam pišem da ne grešite; i ako ko sagraši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika!“ (1.Jovanova 2,1) Nemojte zaboraviti Hristove reči: „Jer sam Otac ima ljubav k vama!“ (Jovan 16,27) On čezne da vas vrati k sebi, da vidi kako se Njegova čistota i svetost pokazuju u vama. I ako samo želite da se pokorite Njemu, On koji je otpočeo dobro delo u vama, nastaviće ga sve do dana Isusa Hrista. Molite se usrdnije, verujete potpunije! Kad budemo posumnjali u svoju silu, oslonimo se na silu svog Otkupitelja i tada ćemo proslaviti Onog koji je zdravlje našeg bića. Što se se više približavate Isusu, to ćete grešnji izgledati u svojim očima; pogled će vam biti jasniji pa ćete videti oštru i određenu razliku između svog nesavršenstva i Njegove savršene pravde. To će biti dokaz da su sotonine opsene izgubile svoju moć i da oživljavajući uticaj Božjeg Duha deluje u vama.

Nikakva duboko ukorenjena ljubav prema Isusu ne može da boravi u srcu koje još nije shvatilo svoju grešnost. Čovek koji je koji je preobražen Hristovom milošću diviće se Njegovom božanskom karakteru; ali ako

ne vidimo svoju moralnu izopačenost, to je nepogrešiv dokaz da nismo sagledali Hristovu lepotu i Njegovo savršenstvo.

Što manje budemo cenili sebe, to ćemo više ceniti beskrajnu čistotu i lepotu svog Spasitelja. Pogled na našu grešnost pokreće nas Onome koji nam može oprostiti; i kad čovek, shvativši svoju bespomoćnost, posegne za Hristom, On će se otkriti u sili. Što nas više svest o sopstvenoj nemoći bude gonila ka Njemu i Božjoj reči, to ćemo imati uzvišenije poglede o Njegovom karakteru i potpunije otkrivati Njegov lik.

8. RASTENJE U HRISTU

Promena srca kojom postajemo Božja deca u Bibliji se naziva rođenjem. Na drugom mestu upoređena je sa isklijavanjem dobrog semena koje je posejao domaćin. Prema istoj slici, oni koji su se upravo obratili Hristu treba da „kao novorođena deca“ „uzrastu“ do visine rasta ljudi i žena u Isusu Hristu (1. Petrova 2,2; Efescima 4,15). Ili, slično dobrom semenu koje je posejano u polju, treba da uzrastu i donesu rod. Isaija kaže da oni treba „da se prozovu hrastovi pravde, sad Gospodnji za slavu njegovu“ (Isaija 61,3). I tako su iz života prirode preuzete slike koje nam pomažu da bolje razumemo tajanstvene istine duhovnog života.

Sva ljudska mudrost i znanje ne mogu da udahnu život ni najmanjem predmetu u prirodi. Samo životom koji je sam Bog udahnuo mogu da žive i biljke i životinje. Isto tako samo životom od Boga začinje se duhovni život u čovekovom srcu. Ako čovek nije rođen „odozgo“* (Jovan 3,3), ne može dobiti udela u životu koji je Hristos svojim dolaskom želeo da nam da.

Kao što je sa životom, tako je i sa rasteњem. Bog je onaj koji čini da se pupoljak rascveta i cvet donese rod. Njegovom silom seme se razvija i „najpre donese travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu“ (Marko 4,28). Prorok Osija kaže o Izrailju da će „procvetati kao ljiljan“. „Rađaće kao žito i cvetaće kao vinova loza.“ (Osija 14,6.7) Isus nam zapoveda: „Pogledajte ljiljane kako rastu!“ (Luka 12,27) Biljke i cveće ne rastu svojim staranjem, svojom brigom, svojim naporom, već primanjem onog što je Bog pripremio da im služi za život. Dete ne može nikakvom svojom brigom ili silom dodati nešto svom rastu. Tako ni vi ne možete svojom brigom ili silom obezbediti svoje duhovno rasteњe. Biljka, dete, rastu primajući iz svoje okoline ono što im služi za život - vazduh, Sunčevu svetlost i hranu. Ono što su ti darovi prirode životinji i biljki, to je Hristos onima koji se uzdaju u Njega. On je njihovo „videlo večno“, „sunce i štiti“ (Isaija 60,19; Psalam 84,11). On će biti kao „rosa Izrailju“. „Sići će kao dažd na pokošenu livadu.“ (Osija 14,5; Psalam 72,6) On je živa voda, „hleb Božji... koji silazi s neba i daje život svetu“ (Jovan 6,33).

Nenadmašnjim darom svoga Sina Bog je ceo svet okružio atmosferom milosti isto tako stvarnom kao što je i vazduh koji kruži oko Zemljine kugle. Svi koji odluče da udišu tu životodavnu atmosferu živeće i uzrasti do visine rasta ljudi i žena u Isusu Hristu.

Kao što se cvet okreće prema Suncu, da bi blistavi zraci mogli da mu pomognu u usavršavanju lepote i simetrije, tako se i mi moramo okrenuti Suncu pravde da bi nebeska svetlost mogla da nas obasja i razvije naš karakter po Hristovom uzoru.

Isus je govorio to isto rečima: „Budite u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete... jer bez mene ne možete činiti ništa!“ (Jovan 15,4.5) Da biste mogli da živite svetim životom, zavisite od Hrista kao što loza zavisi od čokota-roditeља da bi rasla i donosila rod. Odvojeni od Njega, vi nemate života. Nemate sile da se oduprete iskušenju ili rastete u milosti i svetosti. Prebivajući u Njemu, možete da napredujete. Crpeći život od Njega, nećete se sušiti niti ostati bez roda. Bićete slični drvetu koje je „zasađeno kraj potoka“.

Mnogi drže da jedan deo posla moraju da obave sami. Oni su se pouzdali u Hrista da dobiju oprostenje greha, ali se sada svojim naporima trude da žive pravedno. Međutim svaki takav napor je uzaludan. Isus kaže: „Jer bez mene ne možete činiti ništa!“ Naše rasteњe u milosti, naša radost, naša korisnost - sve to zavisi od našeg jedinstva sa Hristom. Samo zajednica s Njime iz dana u dan, iz časa u čas - samo nastavanje u Njemu - čini da rastemo u milosti. On nije samo „začetnik“ već i „svršitelj“ naše vere! To je Hristos - prvi i poslednji i uvek. On mora da bude sa nama ne samo na početku i na kraju našeg puta već i na svakom koraku kroz život. David kaže: „Svagda vidim pred sobom Gospoda: On mi je s desne strane da ne posrnem!“ (Psalam 16,8)

Da li pitate: „Kako treba da živim u Hristu?“ - Na isti način na koji ste Ga primili u početku. „Kako, dakle, primiste Hrista Isusa, Gospoda, onako živite u njemu!“ „A pravednik živeće od vere!“ (Kološanima 2,6; Jevrejima

10,38) Vi ste sebe predali Bogu, da budete potpuno Njegovi, da Mu služite i da Ga slušate, i prihvatili ste Hrista kao svog Spasitelja. Vi niste mogli sami okajati svoje grehe ili promeniti svoje srce; ali vi ste sebe predali Bogu, verujući da je On, Hrista radi, sve to učinio za vas. Verom ste postali Hristovi, i verom treba da rastete u Njemu - dajući i uzimajući. Vi treba da date sve - svoje srce, svoju volju, svoju službu - da sebe predate Njemu i budete poslušni svim Njegovim zahtevima; vi morate i uzeti sve - Hrista, puninu svih blagoslova, da živi u vašem srcu, da bude vaša sila, vaša pravednost, vaš večiti Pomoćnik - da vam daruje moć da budete poslušni.

Posvetite ujutro sebe Bogu; neka vam to bude prvi posao. Neka vaša molitva bude: „Uzmi me, o Gospode, da potpuno budem Tvoj! Sve svoje planove stavljam pred Tvoje noge. Upotrebi me danas u svojoj službi. Budi sa mnom, i neka se celo moje delo obavlja u Tebi!" Tako treba da bude svakoga dana. Svakog jutra posvećujete sebe Bogu za taj dan. Iznesite Mu sve svoje planove, da Njegovo providenje pokaže da li ih treba ostvariti ili odbaciti. I tako ćete, iz dana u dan, svoj život predavati u Božje ruke; tako će se vaš život oblikovati da bude sve sličiji Hristovom životu.

Život u Hristu je život ispunjen spokojstvom. Možda u njemu neće biti osećajnog zanosa, ali će biti stalnog, spokojnog poverenja. Vi se ne uzdate u sebe, već u Hrista! Vaša je slabost sjedinjena sa Njegovom izdržljivošću. I tako ne treba da gledate na sebe, ne treba da se bavite sobom, već gledajte na Hrista! Neka se vaše misli bave Njegovom ljubavlju, lepotom i savršenstvom Njegovog karaktera. Hristos u svom samoodricanju, Hristos u svom poniženju, Hristos u svojoj čistoti i svetosti, Hristos u svojoj neuporedivoj ljubavi - tema je o kojoj treba da razmišljate. Voleći Njega, podražavajući Njega, potpuno se oslanjajući na Njega, vi ćete se preobraziti i postati slični Njemu.

Isus kaže: „Budite u meni!" Te reči sadrže misao o odmoru, postojanosti, poverenju. I ponovo On poziva: „Hodite k meni... i ja ću vas odmoriti!" (Matej 11,28,29) Reči psalmiste izražavaju istu misao: „Osloni se na Gospoda, i čekaj ga!" Isaija nas uverava: „U miru i uzdanju biće sila vaša!" (Psalam 37,7; Isaija 30,15) Ovaj odmor ne nalazi se u neaktivnosti; jer je u Spasiteljevom pozivu obećanje o odmoru povezano sa pozivom na rad: „Uzmite jaram moj na sebe... i naći ćete pokoj dušama svojim!" (Matej 11,29) Srce koje najpotpunije počiva u Hristu biće najozbiljnije i najmarljivije u radu za Njega.

Kada smo zaokupljeni sobom, naš um se okreće od Hrista, Izvora snage i života. Zato se sotona stalno trudi da pažnju odvraća od Spasitelja i tako spreči zajednicu i vezu duše sa Hristom. Zadovoljstva sveta, brige i nesigurnosti i žalosti života, mane drugih, ili vaše sopstvene mane i nedostaci - na jedno od toga ili na sve zajedno on želi da skrene vaše misli. Ne dozvolite da vas zavedu njegova lukavstva! Mnoge koji su stvarno savesni i koji žele da žive za Boga on vrlo često navodi da se bave svojim manama i slabostima, i tako, odvajajući ih od Hrista, nada se da će postići pobjedu. Mi ne smemo sebe da stavimo u centar i onda se prepustimo zabrinutosti i strahu hoćemo li biti spaseni. Sve to udaljava nas od Izvora naše sile. Prepustite Bogu staranje o sebi i imajte poverenja u Njega. Razgovarajte i mislite o Isusu. Neka se vaše „ja" izgubi u Njemu. Odbacite svaku sumnju; odagnajte svoj strah. Kažite sa apostolom Pavlom: „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjega, kojemu omileh, i predade sebe za mene!" (Galatima 2,20) Oslonite se na Boga! On može da sačuva ono što ste Mu poverili. Ako sebe prepustite Njegovim rukama, On će učiniti da nadmoćno pobeđujete u Onom koji vas je ljubio. (Rimljanima 8,37)

Kad je Hristos uzeo čovekovu prirodu, povezo se sa ljudskim rodnom vezom ljubavi koju nikakva sila, osim čoveka samog, nikad neće moći da raskine. Sotona će nam stalno podmetati svoje mamce da bi nas naveo da prekinemo tu vezu - da se namerno odvojimo od Hrista. Upravo nam je tu neophodno da stražimo, da se trudimo, da se molimo da nas ništa ne navede da izaberemo drugog gospodara; jer to uvek zavisi od naše slobodne volje. Ali neka naše oči uvek gledaju Hrista, i On će nas sačuvati. Gledajući Isusa mi smo sigurni. Ništa nas ne može istrgnuti iz Njegove ruke. Gledajući stalno Njega, „mi se preobražavamo u to isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha" (2. Korinćanima 3,18)

Upravo su na taj način prvi učenici postali slični svom omiljenom Spasitelju. Kada su ti učenici čuli Isusove reči, osetili su svoju potrebu za Njime. Oni su Ga tražili, našli i sledili. Bili su sa Njim u kući, za stolom, u kleti, na polju. Bili su sa Njim kao učenici sa učiteljem, svakog dana primajući sa Njegovih usana pouke o svetoj istini. Gledali su u Njega, kao slugu u svog gospodara, da saznaju svoju dužnost. Ti učenici bili su „ljudi smrtni kao i mi" (Jakov 5,17). I oni su morali da vode istu borbu sa grehom. Bila im je neophodna ista milost da bi živeli svetim životom. Čak ni Jovan, omiljeni učenik, koji je najpotpunije odražavao Spasiteljev lik, nije po svojoj prirodi imao tu lepotu karaktera. On nije samo bio nametljiv i željan časti, već i žestok i kivan na one koji su ga vređali. Ali, kad se upoznao sa karakterom božanskog Sina, postao je svestan svojih nedostataka i to saznanje učinilo ga je poniznim. Snaga i strpljenje, sila i nežnost, veličanstvo i krotost, koje je svakodnevno gledao u životu Božjeg Sina, ispunili su ga divljenjem i ljubavlju. Iz dana u dan Hristos je sve više privlačio njegovo srce, sve dok na kraju nije izgubio sebe iz vida, ispunjen ljubavlju prema svom Učitelju. Njegov gnevljiv, častoljubiv

temperament došao je pod uticaj Hristove sile koja preobražava. Preporučajući uticaj Svetog Duha obnovio je njegovo srce. Sila Hristove ljubavi preobrazila je njegov karakter. To je sigurna posledica sjedinjenja sa Isusom. Kada Hristos boravi u srcu, cela priroda se menja. Hristov Duh, Njegova ljubav, omekšava srce, obuzdava dušu, uzdiže misli i želje prema Bogu i Nebu.

Kada se Hristos uzneo na Nebo, Njegovi sledbenici osećali su kao da je On i dalje sa njima; da je lično prisutan, pun ljubavi i videla. Isus, Spasitelj, koji je hodao i razgovarao sa njima, molio se sa njima, izgovarao reči nade i utehe njihovim srcima, bio je, dok se vest mira još čula sa Njegovih usana, odnesen između njih na Nebo, i zvuk Njegovog glasa odjeknuo je iz oblaka anđela koji su Ga okružili - „I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka!" (Matej 28,20) On se uzneo na Nebo u obliku čoveka. Znali su da se On nalazi ispred prestola Božjega i da je ostao njihov Prijatelj i Spasitelj; da je Njegova ljubav ostala nepromenjena; da se On i dalje izjednačava sa napaćenim čovečanstvom. On iznosi pred Boga zasluge svoje dragocene krvi, pokazuje svoje ranjene ruke i noge, podsećajući na cenu koju je platio za spasene. Znali su da se uzneo na Nebo da im pripremi mesto i da će opet doći da ih uzme sebi.

Kada su se okupili posle vaznesenja, žarko su želeli da u Isusovo ime iznesu svoje molbe Ocu. Ispunjeni svetim strahopoštovanjem, sagnuli su se u molitvi, ponaljajući obećanje: „Što god uzištete u Oca u ime moje, daće vam. Do sada ne iskaste ništa u ime moje; ištite i primičete, da radost vaša bude ispunjena!" (Jovan 16,23.24) Pružali su ruku vere sve više i više, sa moćnim obrazloženjem: „Hristos Isus, koji umre, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu, i moli za nas!" (Rimljanima 8,34) Dan Pedesetnice doneo im je prisustvo Utešitelja, o kome je Hristos rekao da će „u vama biti". Osim toga dodao je: „Bolje je za vas da ja idem: jer ako ja ne idem, Utešitelj neće doći k vama; ako li idem, poslaću ga k vama!" (Jovan 14,17; 16,7) Od tada je Hristos Duhom stalno trebalo da boravi u srcu svoje dece. Njihova veza sa Njim bila je sada uža nego kad je On lično bio sa njima. Videlo, ljubav i sila Hrista koji je stanovao u njima sijala je iz njih, tako da su se ljudi, gledajući ih, divili, „i znadijahu... da bijahu s Isusom" (Dela 4,13).

Sve što je Hristos bio svojim učenicima, On želi da bude i svojoj deci danas; On je, naime, u svojoj poslednjoj molitvi, okružen malom grupom svojih učenika, rekao: „Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzveruju njihove reči radi." (Jovan 17,20)

Isus se molio za nas i tražio da i mi budemo sjedinjeni sa Njim kao što je On sjedinjen sa svojim Ocem. Kakva je to veza! Spasitelj je rekao o sebi: „Sin ne može ništa činiti sam od sebe"; „Otac koji stoji u meni, On tvori dela!" (Jovan 5,19; 14,10) Prema tome, ako Hristos nastava u našem srcu, On će činiti u nama da hoćemo i učinimo kao što mu je ugodno" (Filipljanima 2,13). Mi ćemo raditi kao što je On radio; mi ćemo pokazivati isti duh. I tako, ljubeći Njega i boraveći u Njemu, mi ćemo „u svemu uzrasti u Onome koji je glava, Hristos" (Efescima 4,15).

* Engleski prevod navedenog biblijskog teksta

Da svi jedno budu;
kao ti, oče, što si u meni
i ja u tebi;
da i oni u nama jedno budu,
da i svet veruje da si me ti poslao.
I slavu koju si mi dao
ja dadoh njima,
da budu jedno kao mi što smo jedno.

(Jovan 17,21.22)

9. ŽIVOT I RAD

Bog je izvor života, svetlosti i radosti celom svemiru. Kao zruci svetlosti sa Sunca, kao vodena struja koja izbija iz živog izvora, od Njega se izlivaju blagoslovi na sva Njegova stvorenja. I kad god je u srcima ljudi život od Boga, on se izliva na druge u obliku ljubavi i blagoslova.

Naš Spasitelj nalazio je svoju radost u uzdizanju i otkupljenju grešnih ljudi. Da bi to postigao, nije ni svoj život držao suviše dragocnim, već je pretrpeo krst, ne mareći za sramotu. Tako su i anđeli stalno na delu, starajući se za sreću drugih. U tome je njihova radost. Ono što bi sebično srce moglo smatrati ponižavajućom službom - služenje onima koji su bedni i koji su u svakom pogledu niži od njih po karakteru i položaju - jeste delo bezgrešnih anđela. Duh Hristove ljubavi, koja je sebe žrtvovala, duh je koji prožima Nebo i sačinjava samu srž blaženstva Neba. To je duh koji će imati Hristovi sledbenici, delo koje će oni obavljati.

Kad Hristova ljubav ispunjava srce, ona se ne može sakriti kao što se ne može sakriti slatki miris. Njen sveti uticaj osećaće svi sa kojima se budemo sretali. Hristov duh u srcu sličan je izvoru u pustinji, koji teče da osveži sve i da u onima koji su blizu smrti probudi želju da se napiju vode života. Ljubav prema Isusu pokazaćemo željom da radimo kao što je On radio na blagoslov i uzdizanje čovečanstva. Ona će navoditi na ljubav, nežnost i saučešće prema svim stvorenjima o kojima se stara naš nebeski Otac.

Spasiteljev život na Zemlji nije bio ispunjen dokolicom i ugađanjem sebi; On je ulagao stalne, ozbiljne, neumorne napore da spase izgubljeno čovečanstvo. Od jaslca do Golgote, On je išao putem samoodricanja, nije tražio da bude oslobođen mučnih zadataka, teških putovanja, iscrpljujuće brige i rada. On je rekao: „Sin čovečiji nije došao da mu služe, nego da služi i da dušu svoju u otkup da za mnoge.“ (Matej 20,28) Bio je to najuzvišeniji cilj Njegovog života. Sve drugo bilo je manje važno i podređeno tome. Njegovo jelo i piće bilo je da ispuni Božju volju i završi Njegov posao. U svom radu nije isticao sebe niti je tražio lične koristi.

Tako će i oni koji su dobili Hristovu milost biti spremni da prinesu svaku žrtvu da bi i drugi, za koje je On umro, mogli da prime nebeski dar. Oni će učiniti sve što je u njihovoj moći da svojim boravkom u svetu učine taj svet što boljim. Ovaj duh pravi je rod istinski obraćene duše. Čim neko dođe Hristu, u njegovom srcu rađa se želja da objavi drugima kakvog je dragocenog prijatelja stekao u Isusu, spasonosna i posvećujuća istina ne može da ostane zatvorena u njegovom srcu. Ako smo obučeni u Hristovu pravednost, ako smo ispunjeni radošću Njegovog Duha koji u nama stanuje, nećemo moći da ostanemo mirni. Ako smo okusili i videli da je dobar Gospod, imaćemo o čemu da govorimo. Kao i Filip, kad je našao Spasitelja, pozvaćemo i druge Njemu. Trudićemo se da im prikažemo svu Hristovu privlačnost, kao i nevidljivu stvarnost sveta koji će doći. U nama će plamteti želja da idemo putem kojim je Isus prošao. Duboko ćemo čeznuti da i drugi oko nas ugledaju „jagnje Božje koje uze na se grehe sveta“. (Jovan 1,29)

Napori da budemo na blagoslov drugima i nama će donositi blagoslov. Upravo zato Bog nam je i pružio priliku da učestvujemo u planu spasenja. On je ljudima obezbedio prednost da dobiju deo u božanskoj prirodi i da zatim prenose blagoslove svojim bližnjima. To je najviša čast, najveća radost, koju su ljudi mogli da prime od Boga. Oni koji na ovaj način postaju učesnici u delu ljubavi, dolaze u najveću blizinu svoga Stvoritelja.

Bog je vest Jevanđelja, i celokupno delo službe ljubavi, mogao da poveri nebeskim anđelima. Mogao je da se posluži i drugim sredstvima da ispuni svoju nameru. Ali u svojoj neograničenoj ljubavi odlučio je da nas učini svojim saradnicima, Hristovim i anđeoskim saradnicima, da bismo mogli da uživamo blagoslove, radost, duhovno okrepljenje, plodove te nesebične službe.

Mi ćemo se bolje razumeti sa Hristom ako budemo imali zajednicu sa Njim u Njegovim mukama. (Filibljanima 3,10) Svaka žrtva, koja se prinosi radi dobra drugih, jača duh dobročinstva u srcu davaoca, približava ga sve više Otkupitelju sveta, koji „bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi njegovim siromaštvom obogatite“. (2.Korinćanima 8,9) Jedino ako na taj način ispunjavamo nameru sa kojom nas je sigurno Bog stvorio, život nam može biti na blagoslov.

Ako budete počeli da radite onako kako je to Hristos objasnio svojim učenicima, ako budete zadobijali ljude za Njega, osetićete potrebu za dubljim duhovnim iskustvom i većim duhovnim znanjem i bićete gladni i žedni pravde. Vi ćete se u molitvi boriti sa Bogom, vaša vera će se ojačati i vi ćete sve obilnije piti sa izvora spasenja. Protivljenje i nevolje na koje ćete nailaziti goniće vas Bibliji i molitvi. Vi ćete rasti u milosti i u poznanju Hrista i sticati bogato iskustvo.

Duh nesebičnog rada za bližnje daje dubinu, stabilnost i Hristovu lepotu karakteru, a onom koji ga ima donosi mir i sreću. Težnje postaju uzvišenije. Nema više mesta za tromost ili sebičnost. Oni koji na ovaj način razvijaju hrišćanske vrline, rašće i jačati u radu za Boga. Imaće sposobnost jasnog duhovnog zapažanja,

postojanu i sve veću veru, biće sve silniji u molitvi. Božji Duh, delujući na njihov duh, pokreće u duši sveti sklad kao odgovor na božanski dodir. Oni koji se tako posvete nesebičnom naporu za dobro drugih, na najsigurniji način grade svoje sopstveno spasenje.

Jedini način da neko raste u milosti jeste da nesebično radi prema Hristovom nalogu - da prema meri svojih sposobnosti pomaže i bude na blagoslov onima kojima je potrebna naša pomoć. Snaga se stiče vežbanjem; aktivnost je osnovni uslov života. Oni koji pokušavaju da žive hrišćanskim životom pasivno prihvatajući blagoslove koje im Božja milost daje i ne čineći ništa za Hrista, jednostavno pokušavaju da žive i hrane se bez rada. A u duhovnom, isto kao i u fizičkom životu, to uvek dovodi do degeneracije i raspadanja. Čovek koji ne bi hteo da izlaže naporu svoje udove uskoro bi izgubio svaku sposobnost da se njima služi. Tako i hrišćanin koji ne vežba snage koje je dobio od Boga, ne samo da neće rasti u Hristu nego će izgubiti i snagu koju već ima.

Hristova Crkva dobila je od Boga zadatak da spasava ljude. Njena misija je da Jevanđelje odnese svetu. To je obaveza svakog hrišćanina. Svaki pojedinac, u skladu sa darovima i prilikama koje ima, treba da ispuni Spasiteljev nalog. Hristova ljubav, koja nam je otkrivena, čini nas dužnicima svih koji ne poznaju Hrista. Bog nam je dao videlo, ne samo za nas same već i za sve njih.

Da su Hristovi sledbenici bili svesni svoje dužnosti, u neznabožačkim zemljama u kojim danas samo jedan propoveda Jevanđelje bilo bi ih na hiljade. I svi oni koji se ne bi mogli lično prihvatiti tog posla, ipak bi ga podupirali svojim sredstvima, svojim srcem i svojim molitvama. Osim toga, i u hrišćanskim zemljama znatno ozbiljnije radilo bi se sa ljudima.

Da bismo radili za Hrista, nije ni potrebno da idemo u neznabožačke zemlje, ili da čak napuštamo uski krug svoga doma, ako nas dužnost uz njega veže. Mi to možemo da radimo u krugu doma, u crkvi, među onima sa kojima se družimo, među onima sa kojima smo u poslovnim odnosima.

Veći deo svog života na Zemlji naš Spasitelj proveo je strpljivo radeći u stolarskoj radionici u Nazaretu. Anđeli na službi pratili su Gospodara života dok je rame uz rame hodao sa seljacima i radnicima, koji ga nisu prepoznavali niti mu davali čast. On je isto tako verno obavljao svoju misiju kad je radio kao skromni zanatlija kao i onda kad je lečio bolesne ili hodao po vetrom uzburkanim talasima Galilejskog jezera. Prema tome i u najskromnijim životnim dužnostima i na najnižim položajima možemo hodati i raditi sa Isusom.

Apostol kaže: „Svaki, braćo, u čemu je ko pozvan, u onome neka ostane pred Gospodom!” (1. Korinćanima 7,24) Poslovni čovek može tako da vodi svoje poslove da svojom vernošću proslavi svog Učitelja. Ako je pravi Hristov sledbenik, tada će svoju religiju uneti u sve što čini i otkriti ljudima Hristov duh. Mehaničar može da bude marljiv i veran predstavnik Onog koji je naporno radio, baveći se svojim skromnim životnim pozivom među galilejskim brdima. Svi oni koji se nazivaju Hristovim imenom treba da rade tako da i drugi, videći njihova dobra dela, budu pokrenuti da slave svog Stvoritelja i Otkupitelja.

Mnogi nisu hteli da iskoriste svoje darove u Hristovoj službi, izgovarajući se da drugi imaju znatno više sposobnosti i prednosti. Proširilo se mišljenje da se samo od onih koji su naročito daroviti može zahtevati da svoje sposobnosti posvete službi za Boga. Mnogi su počeli da misle da su darovi poklonjeni samo određenoj, izabranoj klasi, a da su ostali isključeni pa prema tome nisu ni pozvani da učestvuju ni u naporima ni u nagradama. Međutim to ne kazuje Hristova priča. Kad je gospodar kuće sazvaio svoje slugu, svakom je dao njegov posao.

U duhu ljubavi možemo da obavljamo „Kao Gospodu” (Kološanima 3,23) i najskromnije životne dužnosti. Ako se Božja ljubav nalazi u srcu, pokazaće se i u životu. Širićemo oko sebe prijatnu Hristovu atmosferu i svojim uticajem oplemenjivati druge i biti im na blagoslov.

Ne čekajte naročite prilike ili izuzetne sposobnosti da počnete da radite za Boga. Ne brinite se o tome šta će svet misliti o vama. Ako vaš svakodnevni život svedoči o čistoti i iskrenosti vaše vere, ako su vaši bližnji sigurni da želite da im budete na blagoslov, vaši napori nikada neće biti uzaludni.

Najskromniji i najsiromašniji Isusovi učenici mogu da budu na blagoslov drugima. Možda i neće biti svesni da čine neko naročito dobro, ali će svojim nesvesnim uticajem pokrenuti talase blagoslova koji će se širiti i produbljivati i sve do dana konačnog obračuna oni neće znati za njihove blagoslovene posledice. Oni ne osećaju niti znaju da čine nešto veliko. Od njih se ne traži da sebe muče brigom oko uspeha. Treba samo da idu mirno napred, verno obavljajući delo koje im je dodelilo Božje providenje i njihov život neće proći uzalud. Oni će postajati sve sličniji Hristu; oni su Božji saradnici u ovom životu i na taj način pripremaju se za uzvišeniji rad i nepomućene radosti u životu koji će doći.

10. POZNAVANJE BOGA

Mnogobrojni su putevi kojima nam se Bog objavljuje i kojima nas dovodi u vezu sa sobom. Priroda se stalno obraća našim čulima. Iskreno srce biće dirnuto Božjom ljubavlju i slavom koje se otkrivaju u delima Njegovih ruku. Osetljivo uvo čuje i razumeva poruke koje Bog upućuje preko prirode. Zelena polja, veličanstveno drveće, pupoljci i cvetovi, oblak koji prolazi, kiša koja pada, potok koji žubori, lepote neba, sve to govori našem srcu i poziva nas da se upoznamo sa Onim koji je sve stvorio.

Naš Spasitelj za svoje dragocene pouke uzimao je primere iz prirode. Drveće, ptice, cveće u dolinama, brežuljci, jezera, prekrasno nebo, kao i događaji i okolnosti iz svakodnevnog života, sve to bilo je povezano sa rečima istine, da bismo se tako što češće sećali Njegovih pouka, čak i usred nametljivih briga kojima je ispunjen čovekov mučni život.

Bog bi želeo da se Njegova deca dive Njegovim delima, da uživaju u jednostavnoj, tihoj lepoti kojom je ukrao naš zemaljski dom. Bog je ljubitelj lepote, ali više od svake spoljašnje privlačnosti On voli lepotu karaktera; On bi želeo da negujemo nevinost i jednostavnost, tihe vrline cveća.

Kad bismo hteli da slušamo, Božja dela stvaranja pružila bi nam dragocene pouke o poslušnosti i poverenju. Od zvezda, koje na svojim nevidljivim stazama kroz prostor iz veka u vek putuju određenim smerom, pa sve do najmanjeg atoma - sve u prirodi pokorava se volji svog Stvoritelja. A Bog se brine o svemu i održava sve što je stvorio. Onaj koji u svojoj ruci drži nebrojene svetove u beskrajnom prostoru istovremeno se stara za potrebe malog smeđeg vrapca koji bezbrižno peva svoju jednostavnu pesmicu. Nebeski Otac nežno bdi nad svima - nad ljudima koji odlaze na svoj svakodnevni teški rad i nad onima koji se mole; nad onima koji uveče idu na počinak i nad onima koji ustaju ujutro; nad bogatašem koji se gosti u svojoj palati i nad siromahom koji okuplja svoju decu oko oskudnog stola. Nema prolivene suze koju Bog nije video. Nema osmeha koji On nije zapazio.

O, kad bismo u to potpuno verovali oslobodili bismo se svih nepotrebnih briga! Naš život ne bi bio tako pun razočarenja kao što je sad; jer sve svoje brige, male i velike, predali bismo u ruke Bogu, koga ne zbunjuje njihova množina niti preopterećuje njihova težina. Mi bismo tada uživali u duševnom miru koji mnogi već dugo nisu osetili.

Dok vaša čula uživaju u privlačnoj lepoti Zemlje, mislite o svetu koji će doći, svetu koji nikad neće poznavati zlokoban žalac greha i smrti; u kome lice prirode neće više biti prekriveno senkom prokletstva. Pokušajte da zamislite dom spasenih, ali imajte na umu da će on biti mnogo slavniji od svega što bi čak i najrazigranija mašta mogla sebi da predstavi. U raznovrsnim Božjim darovima u prirodi vidimo tek najslabiji odsjaj Njegove slave. Pisano je:

„Što oko ne vide, i uho ne ču, i u srce čoveku ne dođe, ono ugotovi Bog onima koji ga ljube.“
(1.Korinćanima 2,9)

Pesnik i prirodoslovac mogli bi mnogo da pričaju o prirodi, ali sa najvećim poštovanjem u lepoti Zemlje uživa hrišćanin, jer prepoznaje delo ruku svog Oca, vidi Njegovu ljubav u cvetu, i grmu i drvetu. Niko ne može potpuno da ceni značaj brega, doline, reke i jezera ako ih ne gleda kao vid Božje ljubavi prema čoveku. Bog nam govori preko dela svog providenja i preko uticaja svog Duha na naše srce. Iz prilika i okolnosti, iz promena koje se svakodnevno odigravaju oko nas, možemo izvući dragocene pouke, ako je naše srce otvoreno da ih shvati. Psalmista, prateći dela Božjeg providenja, kaže: „Dobrote je Gospodnje puna Zemlja!“ (Psalam 33,5) „Ko je mudar, neka zapamti ovo i neka poznaju milosti Gospodnje!“ (Psalam 107,43)

Bog nam govori u svojoj Reči. U njoj imamo najjasnije otkrivenje Njegovog karaktera, Njegovog postupanja prema ljudima, i velikog dela otkupljenja. U njoj pred nama protiče istorija patrijaraha i proroka i drugih svetih ljudi iz starine. Bili su to „ljudi smrtni kao i mi“ (Jakov 5,17). Mi ih gledamo kako se bore sa obeshrabrenjem koje i nas obuzima, kako padaju u iskušenjima kao što mi padamo, i kako ipak hrabro ustaju i pobeđuju Božjom milošću: i gledajući, stičemo hrabrost u svojoj težnji za pravdom. I dok čitamo o dragocenim iskustvima koja su im bila data, o videlu i ljubavi i blagoslovu u kojima su mogli da uživaju, o delu koje su obavili milošću koja im je bila udeljena, duh koji je njih nadahnjivao i u našem srcu rasplamsava plamen svetog takmičenja, čežnje da im budemo slični karakterom - da kao i oni hodimo sa Bogom.

Isus je rekao za starozavetne spise - a koliko se to više odnosi na novozavetne - „i ona svedoče za mene“ (Jovan 5,39). Otkupitelja, Onoga u kome je centar svih naših nada u večni život! Da, cela Biblija govori o Hristu. Od prvog izveštaja o stvaranju - „i bez nje ništa nije postalo što je postalo“ (Jovan 1,3) - sve do završnog obećanja: „i evo ću doći skoro“ (Otkrivenje 22,12), čitamo o Njegovim delima i slušamo Njegov glas. Ako želite

da se upoznate sa Spasiteljem, proučavajte Sveto pismo.

Napunite celo svoje srce Božjim rečima. One su živa voda koja gasi vašu goruću žeđ. One su živi hleb sa Neba. Isus objavljuje: „Ako ne jedete tela Sina čovečijega i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi!" A onda sam objašnjava: „Reči koje vam ja rekoah duh su i život su!" (Jovan 6,53.63) Naše telo izgrađeno je od onog što jedemo i pijemo, i kao što je to u telesnom životu, tako je i u duhovnom: ono o čemu razmišljamo udahnuje raspoloženje i silu našoj duhovnoj prirodi.

Otkupljenje je tema u koju bi i anđeli hteli da zavire; njome će se baviti i o njoj će pevati otkupljeni u toku beskrajnih vekova večnosti. Zar nije i sada vredno pažljivog razmišljanja i proučavanja? Beskrajno Isusovo milosrđe i Njegova beskrajna ljubav, žrtva koju je prineo nas radi - sve nas poziva na najozbiljnije i najsvečanije razmišljanje. Treba da razmišljamo o misiji Onoga koji je došao da spase svoj narod od greha njihovih. I dok tako budemo razmatrali nebeske teme, naša vera i ljubav postajaće sve jače a naše molitve sve ugodnije Bogu, jer će u njima biti sve više vere i ljubavi. One će biti razumne i vatrene. Naše poverenje u Isusa biće sve čvršće i svakog dana stićaćemo živa iskustva sa Njegovom silom da „može zauvek spasiti one koji po njemu dolaze k Bogu". (Jevrejima 7,25)

Dok budemo razmišljali o Spasiteljevom savršenstvu, poželećemo da se potpuno preobrazimo, da se u nama obnovi Njegov bezgrešni lik. Mi ćemo biti gladni i žedni da postanemo slični Onom koga obožavamo. Što se naše misli budu više bavile Hristom, to ćemo više o Njemu govoriti drugima i potpunije Ga predstavljati svetu.

Biblija nije pisana samo za teologe; nasuprot, ona je namenjena običnim ljudima. Velike istine, neophodne za spasenje, u njoj su otkrivene jasno kao dan; i niko neće pogrešiti niti zaći sa puta osim onih koji se povode za svojim ličnim mišljenjem umesto zajasno otkrivenom Božjom voljom.

Mi ne smemo da se povodimo za tvrđenjima bilo kog čoveka o onom što uči Pismo, već moramo sami za sebe da proučavamo Božje reči. Ako dozvolimo drugima da umesto nas misle, osakatićemo svoju snagu i ograničiti svoje sposobnosti. Plemenite moći uma mogu zakržljati ako ih ne razvijamo razmišljanjem o temama koje su vredne da se njima bavimo, pa tako možemo izgubiti sposobnost razumevanja dubokog značenja Božje reči. Um će se razvijati ako ga zaposlimo proučavanjem međusobne povezanosti biblijskih tema, upoređivanjem pisma sa pismom, duhovne istine sa duhovnom istinom.

Za jačanje uma ništa nije korisnije od proučavanja Pisma. Ni jedna druga knjiga nema toliko snage da uzdigne misli, da oživi sposobnosti, kao Biblija svojim dubokim, oplemenjujućim istinama. Kad bi Božju reč proučavali onako kao što bi trebalo, ljudi bi se odlikovali širinom uma, plemenitošću karaktera, čvrstinom namera, kakve se danas retko sreću.

Međutim, od užurbanog čitanja Pisma malo je koristi. Neko može da pročita celu Bibliju i da opet propusti da vidi njenu lepotu ili shvati njeno duboko i sakriveno značenje. Znatno je korisnije proučavati jedan odlomak sve dok njegovo značenje ne postane potpuno jasno, a njegov odnos prema planu spasenja očevidan, nego čitati brojna poglavlja bez neke određene namere i bez sticanja korisnih pouka. Neka Biblija bude uz vas! Kad vam se pruži prilika, čitajte je; urezujte tekstove u svoje pamćenje! Čak i dok hodate ulicama, možete izdvojiti neki stih, razmišljati o njemu i tako ga urezivati u pamćenje.

Mi ne možemo steći mudrost bez ozbiljnog, pažljivog proučavanja i molitve. Neki delovi Pisma zaista su tako jasni da ih niko ne može pogrešno shvatiti; ali ima i takvih čije značenje ne leži na površini, ne vidi se na prvi pogled. Pismo se mora upoređivati sa pismom. Mora se brižljivo proučavati, sa molitvom i razmišljanjem. I takvo proučavanje biće bogato nagrađeno. Kao što rudar otkriva žile dragocene rude sakrivene ispod Zemljine površine, tako će i onaj koji istrajno proučava Božju reč kao da traži zakopano blago pronaći istine najveće vrednosti, koje su bile sakrivene od pogleda nemarnog tragača. Nadahnute reči, ako se obziljno prime u srce, postaće slične potocima koji teku sa izvora života.

Bibliju nikad ne smemo proučavati bez molitve. Pre nego što otvorimo njene stranice treba da tražimo prosvetljenje od Svetog Duha, i ono će nam biti dato. Kad je Natanailo došao Isusu, Spasitelj je uzviknuo: „Evo pravog Izrailjca u kome nema lukavstva!" Natanailo reče: „Kako me poznaješ?" Isus odgovori: „Pre nego te pozva Filip videh te kada bejaše pod smokvom!" (Jovan 1,47.48) Isus će i nas videti na tajnim mestima molitve ako od Njega budemo tražili videlo da možemo da znamo šta je istina. Anđeli iz sveta videla biće sa onima koji ponizno traže da im Bog pokaže put.

Sveti Duh uzdiže i proslavlja Spasitelja. Njegova dužnost je da nam predstavi Hrista, čistotu Njegove pravednosti i veliko spasenje koje imamo u Njemu. Isus kaže: „On će... od mojega uzeti, i javiće vam!" (Jovan 16,14) Duh istine jedini je uspešni učitelj božanske istine. Koliko je Bog ljubio ljudski rod kad je dao svoga Sina da umre za njega i odredio svog Duha da bude učitelj i stalni vodič ljudima!

11. MOLITVA KAO PREDNOST

Bog nam govori posredstvom prirode i otkrivena, svojim providenjem i uticajem svog Duha. Ali sve to nije dovoljno; neophodno je da mi pred Njim otvorimo i svoje srce. Da bismo duhovno živeli i imali duhovnu silu, moramo održavati stvarnu vezu sa svojim nebeskim Ocem. Naše misli mogu se baviti Njime; mi možemo razmišljati o Njegovim delima, dokazima Njegovog milosrđa, Njegovim blagoslovima, ali sve to još nije, u punom smislu reči, održavanje veze sa Njim. Da bismo stupili u vezu sa Bogom, moramo poželeti da Mu ispričamo nešto iz svog stvarnog života.

Molitva je otvaranje srca Bogu kao prijatelju. Ne zato što bi bilo neophodno da Mu otkrijemo šta smo, već zato da bismo Ga mogli primiti. Molitva ne spušta Boga ka nama, već nas uzdiže ka Njemu.

U toku svog boravka na Zemlji Isus je svoje učenike učio kako da se mole. On im je govorio da sve svoje svakodnevne potrebe iznesu Bogu, da sve svoje brige bace na Njega. Obećanje koje je dao njima da će im molitve biti uslišene, dao je i nama.

I sam Isus, dok je živeo među ljudima, često je odlazio na molitvu. Naš Spasitelj izjednačio se s nama u našim potrebama i slabostima i tako postao ponizan i usrdni molitelj koji od svog Oca traži novu silu da može da krene dalje, osposobljen i za dužnost i za iskušenje. On je naš primer u svemu. On je brat u našim slabostima, „u svačemu iskušan, kao i mi" (Jevrejima 4,15); ali kao bezgrešan po svojoj prirodi užasavao se greha; On je izdržao duševne borbe i patnje u svetu punom greha. Kao čovek molitvu je shvatao svojom potrebom i svojom prednošću. On je u razgovoru sa svojim Ocem nalazio utehu i radost. Ako je dakle Spasitelj ljudi, Božji Sin, osećao potrebu za molitvom, koliko bi više slabi i grešni smrtnici morali da budu svesni neophodnosti usrdne, stalne molitve.

Naš nebeski Otac čeka da izlije na nas obilje svojih blagoslova. Naša prednost je da možemo obilno da pijemo sa izvora beskrajne ljubavi. Zar nije onda čudno što se tako malo molimo? Bog je spreman i željan da čuje iskrenu molitvu svog najskromnijeg deteta, ali je ipak tako očigledno da se ustručavamo da Mu iznesemo svoje potrebe! Šta nebeski anđeli mogu da misle o jadnim bespomoćnim ljudskim bićima koja se suočavaju sa iskušenjima, o bićima prema kojim Božje srce oseća bezgraničnu ljubav i spremno je da im daruje više nego što bi mogla da traže i zamisle, a koja se tako malo mole i imaju tako malo vere? Anđelima je drago da se klanjaju pred Bogom; oni vole da budu blizu Njega. Oni razgovor sa Bogom smatraju svojom najvećom radošću; a ipak sinovi ove Zemlje, kojima tako treba pomoć koju im samo Bog može dati, kao da su zadovoljni što hode bez videla Njegovog Duha, bez pratnje Njegovog prisustva.

Tama zlog obavlja one koji zanemaruju molitvu. Neprijatelj ih šapatom kuša navodeći ih na greh samo zato što se ne služe prednošću koju im je Bog dao božanskom ustanovom molitve. Zašto bi sinovi i kćeri Božje oklevali da se mole kad je molitva ključ u rukama vere koji otvara nebeske riznice u kojima se čuvaju neograničene zalihe Svemoćnoga? Ako se ne budemo stalno molili i budno stražili, izložićemo se opasnosti da postanemo nemarni i skrenemo sa pravog puta. Protivnik se stalno trudi da nam prepreči put ka prestolu milosti da usrdnom molitvom i verom ne bismo dobili milost i silu da se odupremo iskušenju.

Postoje određeni uslovi koje moramo da ispunimo ako želimo da Bog čuje naše molitve i da ih usliši. Jedan od prvih je da postanemo svesni da nam je potrebna Njegova pomoć. On je obećao: „Jer ću izliti vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju!" (Isaija 44,3) Oni koji su gladni i žedni pravde, koji čeznu za Bogom, mogu biti sigurni da će se nasititi. Srce se mora otvoriti uticaju Duha jer inače ne može primiti Božji blagoslov.

Naša velika potreba je sama po sebi dokaz koji najrečitije govori u našu korist. Međutim mi moramo tražiti od Gospoda da nam to učini. On kaže: „Ištite, i daće vam se!" (Matej 7,7) „Koji, dakle, svoga Sina ne poštede, nego ga predade za sve nas, kako, dakle, da nam s njim sve ne daruje?" (Rimljanima 8,32)

Ako gajimo bezakonje u svom srcu, ako smo prionuli uz bilo koji greh koji nam je poznat, Gospod nas neće čuti; ali molitva skrušenog pokajnika uvek će biti prihvaćena. Kad ispravimo sva zla kojih smo svesni, tada možemo biti ubeđeni da će Bog odgovoriti na naše molbe. Naše sopstvene zasluge nikad nas neće preporučiti Božjoj naklonosti; Hristovom dostojnošću mi ćemo se spasti, Njegovom krvlju ćemo se očistiti; ipak, i mi sami moramo nešto doprineti, moramo ispuniti uslove da budemo prihvaćeni.

Drugi element uspešne molitve jeste vera. „Jer onaj koji hoće da dođe Bogu, valja da veruje da ima Bog i da plaća onima koji ga traže." (Jevrejima 11,6) Isus je rekao svojim učenicima: „Sve što ištete u svojoj molitvi verujte da ćete primiti; i biće vam!" (Marko 11,24) Jesmo li Ga uhvatili za reč?

Obećanje široko i neograničeno i veran je Onaj koji je dao. I kad ne primimo upravo ono što smo tražili,

u vreme za koje smo molili, i dalje moramo verovati da nas je Gospod čuo i da će odgovoriti na naše molitve. Mi smo tako podložni zabludama i tako kratkovidni da ponekad tražimo i ono što nam ne bi bilo na blagoslov, pa nam naš nebeski otac u svojoj ljubavi odgovara na molitve dajući nam ono što će nam poslužiti za najviše dobro - ono što bismo i mi sami poželili kad bi naš pogled bio božanski prosvetljen i kad bismo stvarnost mogli da vidimo onakvu kakva je. Kad izgleda da nam molitve nisu uslišene, moramo da se držimo obećanja; jer će vreme uslišenja sigurno doći i mi ćemo primiti blagoslov koji nam je najpotrebniji. ali zahtevati da molitva uvek bude uslišena onako kako smo želeli i da uvek dobijemo upravo ono što smo tražili, prava je drskost. Bog je suviše mudar da bi se varao i suviše dobar da bi onima koji pravedno hode uskratio bilo koje dobro! I zato se bez straha oslonite na Njega, čak i kad odgovor na svoje molitve ne dobijete odmah! Oslonite se na Njegovo sigurno obećanje: „Ištite, i daće vam se!” (Matej 7,7)

Ako se budemo povodili za svojim sumnjama i strahovanjima, ako budemo pokušavali da razrešimo sve ono što nam je nejasno, dok još nemamo vere, naša će se nesigurnost samo probuditi i povećati. Ali ako budemo došli Bogu, osećajući se bespomoćni i zavisni, kao što stvarno i jesmo, i u veri, ponizno i sa poverenjem, svoje potrebe iznesemo Onome koji sve zna, čijem pogledu ništa na svetu nije sakriveno, koji svim upravlja svojom voljom i svojom rečju, On će moći i hteti da usliši našu viku i učiniće da svetlost zasija u našim srcima.

Iskrena molitva dovodi nas u vezu sa umom Beskonačnoga. Možda u tom trenutku nećemo imati nikakav siguran dokaz da se lice našeg Otkupitelja nadvija nad nama sa puno samilosti i ljubavi; ali je ipak tako. Možda nećemo osetiti Njegov vidljivi dodir, ali je Njegova ruka nad nama sa puno ljubavi i nežnog sažaljenja. Kad dolazimo da tražimo od Boga milost i blagoslove, naša srca moraju da budu nadahnuta duhom ljubavi i opraštanja. Kako bismo se mogli moliti: „I oprosti nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim!” (Matej 6,12) ako istovremeno nismo spremni da opraštamo drugima! Ako očekujemo da Bog čuje naše molitve, moramo opraštati drugima na isti način i u istoj meri kao što očekujemo da nama bude oprašteno.

Istrajnost u molitvi spada među uslove za uslišenje. Mi se moramo stalno moliti ako želimo da rastemo u veri i iskustvu. Mi moramo biti „jednako u molitvi”, da nam se „ne dosadi molitva”, da „stražimo u njoj sa zahvaljivanjem”. (Rimljanima 12,12; Kološanima 4,2) Petar opominje vernike da budu „mudri i trezni u molitvama” (1.Petrova 4,7). Pavle upućuje: „Nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem da se javljaju Bogu iskanja vaša!” (Filipljanima 4,6) Juda kaže: „A vi, ljubazni ... molite se Bogu Duhom Svetim, i sami sebe držite u ljubavi Božjoj!” (Juda 1,20.21) Stalna molitva je neraskidiva zajednica duše s Bogom, tako da život od Boga teče u naš život; a iz našeg života čistota i svetost teku nazad Bogu.

Revnost u molitvi je neophodna; ničemu ne smete dozvoliti da omete vašu molitvu. Uložite svaki napor da održite vezu između Isusa i svoje duše. Iskoristite svaku priliku da idete na mesta određena za molitvu. Oni koji se stvarno trude da održavaju vezu sa Bogom videće se na molitvenim skupovima, verni u izvršavanju svoje dužnosti, iskreni i željni da požnju sve blagoslove koji se mogu steći. Oni će iskoristiti svaku priliku da sebe izlože zracima svetlosti sa Neba.

Treba da se molimo u porodičnom krugu; ali iznad svega ne smemo zanemariti molitvu nasamo; jer na njoj počiva naš život. Mi ne možemo napredovati ako zanemarujemo molitvu. Porodična ili javna molitva sama po sebi nije dovoljna. Neka se čovek nasamo otvori pred Božjim ispitivačkim okom. Tajnu molitvu treba da čuje samo Bog koji sluša molitve. Nijedno radoznalo uvo ne treba da čuje sadržaj takvih molitava. U tajnoj molitvi čovek je slobodan od uticaja okoline; slobodan od uznemiravanja. Smireno a ipak usrdno čovek traži Boga. Prijatan i trajan biće uticaj koji struji od Onog koji vidi što je tajno, čije je uvo otvoreno da čuje molitvu koja izlazi iz srca. Smirenom, jednostavnom verom čovek održava vezu sa Bogom i prikuplja zrake božanske svetlosti da bi ojačao i održao se u sukobu sa sotonom. Bog je utvrđenje naše sile.

Molite se nasamo; i dok se bavite svojim svakodnevnim radom, neka se vaše srce često podiže Bogu. Tako je Enoh hodio sa Bogom. Ove tajne molitve podižu se kao skupoceni miris prema prestolu milosti. Sotona ne može da savlada onog koji je tako utvrđen u Bogu.

Nema vremena ni mesta koje bi bilo neprikladno za molitvu. Ne postoji ništa što bi nas moglo sprečiti da podignemo svoje srce u duhu iskrene molitve. U mnoštvu na ulici, zaokupljeni poslovnim obavezama, mi možemo uputiti molitvu Bogu i zatražiti božansko vođstvo, kao što je to učinio Nemija dok je iznosio svoj zahtev pred carem Artakserksom. Mesto razgovora može da se nađe ma gde se mi nalazili. Vrata našeg srca moraju da budu stalno otvorena, stalno se mora podizati poziv Isusu da dođe i boravi kao nebeski gost u nama.

Iako oko nas može da vlada zaražena, pokvarena atmosfera, mi ne moramo da udišemo njena kužna isparenja, već možemo da živimo u čistom vazduhu Neba. Možemo zatvoriti svaki prilaz nečistim maštanjima i nesvetim mislima ako se iskrenom molitvom uzdignemo u Božju blizinu. Oni koji su otvorili svoje srce da od

Boga prime podršku i blagoslov hodiće u svetijoj atmosferi od ove zemaljske i održavaće stalnu vezu sa Nebom.

Nama su potrebni jasniji pojmovi o Isusu i potpunije razumevanje vrednosti večnih stvarnosti. Lepota svetosti treba da ispuni srce Božje dece; a da bi se to moglo postići, moramo tražiti da nam Bog objasni ono što je nebesko.

Neka se naša duša otvori i uzdigne da bi nam Bog mogao dati da udišemo nebesku atmosferu. Mi se moramo držati tako blizu Boga da se u svakom neočekivanom iskušenju naše misli okrenu Njemu isto tako prirodno kao što se cvet okrene prema Suncu.

Iznesite Bogu svoje potrebe, radosti, tuge, brige i strahovanja. Vi Ga ne možete preopteretiti; ne možete Ga zamoriti. Onaj koji je izbrojao vlasi na vašoj glavi nije ravnodušan prema potrebama svoje dece. „Jer Gospod je milostiv i smiluje se.“ (Jakov 5,11) Njegovo srce puno ljubavi dirnuto je našim žalostima, čak i kad samo govorimo o njima. Iznesite Mu sve što zbunjuje vaš um. Onom koji u svojoj ruci drži svetove i upravlja svim poslovima svemira ništa nije suviše teško da nosi. Sve što se na bilo koji način tiče našeg mira, ma kako to neznatno bilo, On primećuje. Nema nijednog poglavlja u našem iskustvu koje bi za Njega bilo suviše mračno da ga čita; nema problema koji bi za Njega bio suviše težak da ga razreši. Nema nesreće koja bi zadesila Njegovo najmanje dete, nema brige koja bi mučila dušu, nema radosti koja bi razgalila, nema iskrene molitve koja bi poletela sa usana, da je naš nebeski Otac ne vidi, da se u taj mah ne zainteresuje. „Iscjeljuje one koji su skrušena srca, i leči tuge njihove.“ (Psalam 147,3) Odnos između Boga i svakog čoveka tako je ličan i potpun kao da nema nikog drugog na Zemlji sa kim bi Bog delio svoju brižnu pažnju, nijedne druge duše za koju bi dao svog ljubljenog Sina.

Isus je rekao: „U onaj ćete dan u ime moje zaikati, i ne velim vam da ću ja umoliti Oca za vas; jer sam otac ima ljubav k vama.“ „Nego ja vas izabrah... da što god zaištete u Oca u ime moje da vam da.“ (Jovan 16,26.27; 15,16) Međutim, moliti se u Isusovo ime znači znatno više nego samo spomenuti Njegovo ime na početku i na kraju molitve. To znači moliti se po Isusovom umu i duhu, verujući Njegovim obećanjima, oslanjajući se na Njegovu milost i čineći Njegova dela.

Bog ne traži ni od koga među nama da postane pustinjač ili monah, da se povuče od sveta da bi se posvetio delima bogoslužjenja. Naš život mora biti sličan Hristovom životu - između planine i mnoštva. Ko ne čini ništa drugo osim što se moli, uskoro će prestati da se moli ili će se njegove molitve pretvoriti u praznu naviku. Kad se ljudi povuku iz društvenog života, kad se povuku sa područja svoje hrišćanske dužnosti i nošenja krsta, kad prestanu ozbiljno da rade za svog Učitelja, koji je ozbiljno radio za njih, nemaju više za šta da se mole, nemaju više podsticaja za molitvu. Njihove molitve postaju lične i sebične. Oni više ne mogu da se mole za potrebe čovečanstva ili za izgradnju Hristovog carstva, ni da traže snagu za rad.

Mi gubimo kad zanemarujemo prednost međusobnog druženja, jačanja i podržavanja u službi Bogu. Istine Njegove reči gube tada za nas svoju jasnoću i važnost. Naša srca nisu više prosvetljena ni pokrenuta njihovim posvećujućim uticajem i mi duhovno slabimo. U našem druženju kao hrišćani mnogo gubimo zbog nedostatka međusobnog saučešća. Onaj koji se zatvara sam u sebe ne zauzima položaj koji mu je Bog odredio. Pravilno negovanje društvenih crta u našoj prirodi srcem nas približava bližnjima i pomaže nam da se razvijemo i ojačamo u službi Bogu.

Kad bi se hrišćani međusobno družili, kad bi međusobno razgovarali o Božjoj ljubavi i dragocenim istinama otkupljenja, njihova srca bila bi osvežena i oni bi se međusobno krepili. Mi bismo svakog dana morali bolje da upoznajemo svog nebeskog Oca, stičemo nova iskustva sa Njegovom milošću; tada bismo želeli i da govorimo o Njegovoj ljubavi; i kad bismo to činili, naša srca bi se razgrejala i ohrabrila. Kad bismo više mislili i razgovarali o Isusu, a manje o sebi, bili bismo mnogo češće u Njegovom prisustvu.

Kad bismo o Bogu mislili samo onoliko koliko imamo dokaza da se On brine o nama, tada bi On uvek bio u našim mislima i mi bismo uživali govoreći o Njemu i slaveći Ga. Mi govorimo o prolaznim stvarima zato što se za njih zanimamo. Mi govorimo o svojim prijateljima zato što ih volimo; naše radosti i naše tuge povezane su sa njima. Ipak, mi imamo neizmerno više razloga da ljubimo Boga nego svoje zemaljske prijatelje; trebalo bi da nam bude najprirodnije da Njega stavimo na prvo mesto u svojim mislima, da govorimo o Njegovoj dobroti, da pričamo o Njegovoj sili. Bogati darovi kojima nas je obasuo nisu nam bili dati sa namerom da toliko zaokupe našu pažnju i našu ljubav da više nemamo čime da uzvratimo Bogu; oni bi trebalo stalno da nas podsećaju na Njega i povezuju nas vezom ljubavi i zahvalnosti sa našim nebeskim Dobročiniteljem. Mi živimo suviše blizu zemaljskih nizija. Uzdignimo svoje oči prema otvorenim vratima nebeske Svetinje, u kojoj svetlost Božje slave obasjava lice Hrista koji „može uvek spasiti one koji kroza nj dolaze k Bogu“ (Jevrejima 7,25). Trebalo bi više da slavimo Boga „za milost njegovu, i za čudesa njegova radi sinova ljudskih“. (Psalam 107,8) Naša pobožnost ne

sme da se sastoji samo u traženju i primanju. Nemojmo uvek misliti o svojim potrebama, a nikad o blagoslovima koje primamo. Mi se uopšte ne molimo suviše, već smo suviše štedljivi u zahvaljivanju. Mi stalno primamo Božju milost, a ipak, kako malo zahvalnosti pokazujemo, kako malo hvalimo Boga za sve što je za nas učinio!

U stara vremena Gospod je naredio Izrailjcima, kad se budu okupljali na bogoslužnje: „I jedite onde pred Gospodom Bogom svojim, i veselite se vi i porodice vaše svačim, za što se prihvatite rukom svojom, čim te blagoslovi Bog tvoj!“ (5.Mojsijeva 12,7) Ono što se čini na slavu Bogu treba činiti radosno, uz pesme hvale i zahvaljivanja, a ne žalosno i zlovoljno.

Naš Bog je nežni, milostivi Otac. Bogoslužnje se ne bi smelo smatrati nekom rastužujućom, onespokojavajućom službom.

Trebalo bi da nam bude uživanje da dajemo hvalu Bogu i da učestvujemo u Njegovom delu. Bog ne bi hteo da se Njegova deca, kojoj je obezbeđeno tako veliko spasenje, ponašaju kao da je On neki strogi, sitničavi nadzornik. On je njihov najbolji prijatelj; i kad se okupe na bogoslužnju, On želi da bude sa njima, da ih blagosilja i teši, da ispunjava njihova srca radošću i ljubavlju. Gospod želi da Njegova deca nađu utehu na bogoslužnju, da im rad za Njega donese više zadovoljstva nego teškoća. On želi da se oni koji dolaze na bogoslužnje ispune dragocenim mislima o Njegovom staranju i ljubavi, da mogu biti puni radosti u toku svih svakodnevnih životnih poslova, tako da imaju snage da postupaju pošteno i verno u svemu.

Mi se moramo okupiti oko krsta. Hristos, i to razapeti, treba da bude predmet našeg razmišljanja, razgovora i naših najradosnijih osećanja. Treba da pamtimo svaki blagoslov koji smo primili od Boga, i kad shvatimo veličinu Njegove ljubavi trebalo bi da dragovoljno sve poverimo ruci koja je za nas bila prikovana na krst.

Čovek se može uzdići bliže Nebu na krilima hvalospeva. Boga slave pesmom i muzikom u nebeskim dvorovima i dok izražavamo svoju zahvalnost, mi usklađujemo svoje bogoslužnje sa bogoslužnjem nebeskih hrorova. „Onaj mene poštuje koji prinosi hvalu na žrtvu!“ - kaže Bog (Psalam 50,23). Dođimo radosno i sa poštovanjem pred svog Stvoritelja, sa „zahvaljivanjem i pevanjem!“ (Isaija 51,3)

12. ŠTA DA ČINIMO SA SUMNJOM

Mnoge, naročito one koji su mladi u hrišćanskom životu, često uznemirava ono što navodi na sumnju. U Bibliji postoje brojni tekstovi koje oni ne mogu da objasne, ili čak razumeju, i sotona ih koristi da pokoleba njihovu veru u Pismo kao Božje otkrivenje. Oni pitaju: „Kako mogu da upoznam pravi put? Ako je Biblija zaista Božja reč, kako se mogu osloboditi takvih sumnji i nedoumica?“

Bog nikad ne traži da verujemo ako nam ne pruži dovoljno dokaza na kojima možemo da utemeljimo svoju veru. Njegovo postojanje, Njegov karakter, istinitost Njegove reči, sve to potvrđeno je dokazima koji se obraćaju našem razumu; a takvih dokaza ima puno. Ipak, Bog nikad nije uklonio mogućnost za sumnju. Naša vera mora da počiva na ličnom osvedočenju, a ne na nabranjanju dokaza. Oni koji žele da sumnjaju imaće priliku; dok će oni koji stvarno čeznu da upoznaju istinu naći obilje dokaza na koje mogu da oslone svoju veru.

Nemoguće je ograničenom umu da u potpunost razume karakter ili dela Beskonačnog. I najoštrijem intelektu, najobrazovanijem umu, sveto Biće uvek će morati da ostane obavijeno velom tajanstvenosti. „Možeš li ti tajne Božje dokučiti, ili dokučiti savršenstvo Svemogućega? To su visine nebeske, šta ćeš učiniti? Dublje je od pakla, kako ćeš poznati?“ (O Jovu 11,7.8)

Apostol Pavle uzvikuje: „O dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božjega! Kako su neispitljivi njegovi sudovi i neistražljivi njegovi putovi!“ (Rimljanima 11,33) Iako su „oblak i mrak oko njega“, „blagost i pravda podnože su prestolu njegovu.“ (Psalam 97,2) Mi smo toliko kadri da shvatimo Njegovo postupanje sa nama i pobude koje Ga pokreću koliko nam treba da možemo razabrati bezgraničnost Njegove ljubavi i milosti koje su sjedinjene sa beskrajnom silom. Od Njegovih namera možemo da razumemo onoliko koliko je za nas dobro da znamo; a za ono što je više od toga moramo da se oslonimo na svemoćnu ruku, na srce puno ljubavi.

Božja reč, kao i karakter njenog božanskog Autora, iznosi tajne koje ograničena bića nikad neće moći u celini da razumeju. Pojava greha u svetu, Hristovo utelovljenje, novorođenje, vaskrsenje i brojne druge teme kojima se Biblija bavi, tajne su suviše duboke da bi ih ljudski um mogao objasniti ili čak sasvim razumeti. Međutim nemamo razloga da sumnjamo u Božju reč samo zato što ne možemo da razumemo tajne Božjeg providenja. I u svetu prirode stalno smo okruženi tajnama koje ne možemo da spoznamo. I najskromniji oblici

života problem su koji ni najmudriji filozofi nisu kadri da objasne. Na sve strane nailazimo na čuda koja nadmašuju našu moć razumevanja. Smemo li onda da budemo iznenađeni što i u duhovnom svetu ima tajni koje ne možemo da dokučimo? Teškoća je jedino u slabosti i ograničenosti ljudskog uma. Bog nam je u Pismu pružio dovoljno dokaza o božanskom karakteru svetih spisa, i mi ne smemo da sumnjamo u Njegovu reč zato što ne možemo da razumemo sve tajne Njegovog providenja.

Apostol Petar kaže da u Pismu postoje „neke stvari teške razumeti, koje nenaučeni i neutvrđeni izvrću... na svoju pogibao". (2.Petrova 3,16) Teška mesta u Pismu nevernici su iznosili kao dokaz protiv Biblije; ali, daleko od toga, ona snažno potvrđuju da je Biblija stvarno božanski nadahnuta. Kad bi Biblija davala samo izveštaje o Bogu koje bismo lako mogli da shvatimo, kad bi Njegovu veličinu i veličanstvo mogli da razumeju ograničeni umovi, tada ona ne bi nosila nepogrešivi pečat božanskog autoriteta. Upravo veličina i nedokučivost tema o kojima se govori treba da nas nadahnu verom u Bibliju kao Božju reč. Biblija otkriva istinu sa takvom jednostavnošću i tako je savršeno prilagođava potrebama i težnjama ljudskog srca da to zadivljuje i očarava i najobrazovanije umove i istovremeno osposobljava skromne i neobrazovane da upoznaju put spasenja. Ipak, te jednostavno iskazane istine usmeravaju um na tako uzvišene i dalekosežne teme, i tako su beskrajno iznad moći ljudskog razumevanja, da ih možemo prihvatiti samo zato što ih je objavio Bog. I plan spasenja otkriven nam je tako da svako može da vidi korake pokajanja koje treba da učini prema Bogu, korake vere prema Gospodu Isusu Hristu, da bi se spasao onako kako je to Bog odredio; ipak ispod tih istina, koje se naoko tako lako razumeju, leže tajne koje sakrivaju Božju slavu - tajne koje nadmašuju moći uma koji ih proučava a iskrenog tragača za istinom nadahnjuju strahopoštovanjem i verom. Što više proučavamo Bibliju, to se produbljuje njegovo ubeđenje daje to reč živoga Boga i ljudski razum klanja se veličanstvu božanskog otkrivenja.

Priznati da ne možemo potpuno da shvatimo velike istine Biblije znači samo prikloniti se pred činjenicom da je ograničeni um nesposoban da shvati neograničeno; da čovek svojim ograničenim, ljudskim znanjem ne može da razume namere Sveznajućeg.

Zato što ne mogu da proniknu u sve njene tajne, sumnjalice i nevernici odbacuju Božju reč; a ni svi oni koji kažu da veruju Bibliji nisu slobodni od opasnosti na ovom polju. Apostol kaže: „Gledajte, braćo, da ne bude kad u kome od vas zlo srce neverstva da odstupa od Boga živoga!" (Jevrejima 3,12) Pravo je da duboko istražujemo biblijska učenja i ispitujemo „dubine Božje" (1.Korinćanima 2,10) onoliko koliko su otkrivene u Bibliji. Iako „što je tajno ono je Gospoda Boga našega", ono što je otkriveno „naše je i sinova naših". (5.Mojsijeva 29,29) Međutim sotona nastoji da izopači istraživačke sposobnosti ljudskog uma. Prilikom proučavanja biblijskih istina do izraza dolazi svojevrсна gordost, jer ljudi postaju nestrpljivi i osećaju se poraženi ako svaki tekst Pisma ne mogu da objasne na svoje zadovoljstvo. Drže da bi ih suviše ponizilo priznanje da nisu sposobni da proniknu u Božju reč. Nisu spremni da strpljivo čekaju dok Bog ne nađe za dobro da im otkrije istinu. Misle da je njihova ljudska mudrost dovoljna da bez ičije pomoći shvate Pismo, a pošto to ne uspevaju, oni u stvari odriču Bibliji njen autoritet. Istina je da brojne teorije i doktrine, za koje se smatra da proističu iz Biblije, nemaju nikakvog temelja u njenom učenju i suštinski se suprote celom glasu Nadahnuća. Sve to u mnogim umovima izazvalo je sumnju i zbuđenost. Međutim za to ne treba optuživati Božju reč, već čovekovo izvrtanje Pisma.

Kad bi stvorenim bićima bilo moguće da savršeno razumeju Boga i Njegova dela, ona bi, postigavši taj cilj, izgubila svaku mogućnost da dalje otkrivaju istinu, da rastu u poznanju, da dalje razvijaju um i srce. Bog više ne bi bio najviši; a čovek, dostigavši granicu znanja i sposobnosti, prestao bi da napreduje. Zahvalimo Bogu što nijetako! Bog je stvarno beskrajan; u njemu je „sve blago premudrosti i razuma". (Kološanima 2.3) Ljudi bi mogli celu večnost stalno da proučavaju, stalno da uče, a da opet nikad ne iscrpu riznice Božje mudrosti, Njegove dobrote i sile.

Bog želi da se Njegov narod već u ovom životu stalno sve bolje upozna sa istinama Njegove reči. Postoji samo jedan način da se stekne ovo znanje. Božju reč možemo da razumemo jedino kad nas prosvetli onaj isti Duh preko koga je reč bila data. „Tako i u Bogu što je niko ne zna osim Duha Božjega"; „jer Duh sve ispituje, i dubine Božje". (1.Korinćanima 2,11.10) Spasitelj je svojim sledbenicima obećao: „A kad dođe On, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu... jer će od mojega uzeti, i javiće vam." (Jovan 16,13.14)

Božja namera je da čovek razvija svoje sposobnosti rasuđivanja; a proučavanje Biblije jača i oplemenjuje um bolje do bilo kog drugog proučavanja. Međutim, moramo se čuvati obožavanja razuma, jer on podleže slabostima i nedostacima ljudskog roda. Ako ne želimo da nam Pismo bude nerazumljivo, tako da ni najjasnije istine ne možemo da razumemo, moramo imati jednostavnost i veru malog deteta, biti spremni da učimo i toplo se moliti za pomoć Svetog Duha. Svest o Božjoj sili i mudrosti i našoj nesposobnosti da shvatimo Njegovu veličinu treba da nas nadahne poniznošću, i Njegovu reč treba da otvaramo kao da stupamo u Njegovu blizinu, sa svetim strahopoštovanjem. Kad otvorimo Bibliju, naš razum mora da prizna autoritet koji je veći od njegovog i

srce i um moraju da se poklone pred velikim JA SAM.

Mnogi tekstovi čine nam se teški i nejasni, ali će ih Bog učiniti jasnim i razgovetnim za one koji se na ovaj način trude da ih razumeju. Međutim, bez vođstva Svetog Duha uvek ćemo biti skloni da izvrćemo Pisma ili da ih pogrešno tumačimo. Često samo čitanje Biblije ne donosi nikakve koristi, naprotiv nanosi i stvarnu štetu. Kada se Božja reč otvara bez poštovanja i molitve; kad misli i osećanja nisu posvećeni Bogu, ili nisu u skladu sa Njegovom voljom, um je zamračen sumnjom; i u toku samog proučavanja Biblije neverstvo jača. Neprijatelj preuzima upravu nad mislima i predlaže tumačenja koja nisu pravilna. Kad god se ljudi ne trude, rečju i delom, da budu u skladu sa Bogom, tada bez obzira ne stepen svog obrazovanja - skloni su da pogrešno razumeju Pisma i zato ne možemo imati poverenja u njihova tumačenja. Oni koji istražuju Pisma da bi našli protivrečnosti, nemaju duhovne pronicljivosti. takvo iskrivljeno gledanje navešće ih da pronađu razlog za sumnju i neverstvo i u onom što je sasvim jasno i jednostavno.

Iako oni to možda prikrivaju, pravi razlog sumnje i neverstva u većini slučajeva jeste ljubav prema grehu. Učenja i ograničavanja koja sadrži Božja reč nisu dobrodošla oholom srcu koje voli greh, a oni koji ne žele da poslušaju njene zahteve spremni su da posumnjaju u njen autoritet. Da bismo dokučili istinu, moramo imati iskrenu želju da je upoznamo i spremnost u srcu daje poslušamo. Svi koji u tom duhu pristupaju proučavanju Biblije naći će obilje dokaza da je ona Božja reč i razumeće njene istine koje će ih učiniti „mudrima za spasenje“.

Hristos je rekao: „Ko hoće njegovu volju tvoriti, razumeće je li ova nauka od Boga.“ (Jovan 7,17) Umesto da zanovetate i sumnjate u ono što ne razumete, poslušajte videlo koje vas već obasjava, pa ćete dobiti i veću svetlost. Hristovom milošću izvršite svaku dužnost koja vam je dosad bila jasno pokazana, pa ćete dobiti sposobnost da razumete i izvršite i one koje vam još nisu jasne.

Postoji dokaz koji je dostupan svima - i najobrazovanijima i najneučenicima - dokaz iskustva. Bog nas poziva da sami za sebe proverimo istinitost Njegove reči, verodostojnost Njegovih osećanja. On nam zapoveda: „Ispitajte i vidite kako je dobar Gospod!“ (Psalam 34,8) Umesto da se oslanjamo na nečije reči, treba sami da ispitujemo. On objavljuje: „Ištite, i primićete!“ (Jovan 16,24) Njegova obećanja će se ispuniti. Ona nikada nisu izneverila, i nikad ne mogu da iznevere! I dok se budemo približavali Isusu i radovali se u obilju Njegove ljubavi, sumnja i mrak neće pred svetlošću Njegovog prisustva.

Apostol Pavle kaže da nas Bog „izbavi od vlasti tamne, i premesti u carstvo Sina ljubavi svoje“. (Kološanima 1,13) A svaki onaj koji je prešao iz smrti u život može „potvrditi da je Bog istinit“. (Jovan 3,33)

Takav može da posvedoči: „Bila mi je potrebna pomoć i našao sam je u Isusu. Svaka moja potreba bila je zadovoljena, utoljena glad moje duše, i Biblija mi je sada otkrivenje Isusa Hrista. Pitate zašto verujem u Isusa? - Zato što mi je On božanski Spasitelj! Zašto verujem Bibliji? - Zato što sam utvrdio da je to glas kojim Bog govori meni.“ Mi sami sebi možemo posvedočiti da je Biblija zaista istinita, da je Hristos Božji Sin. Mi znamo da se ne povodimo za lukavo sročnim bajkama.

Petar opominje svoju braću da „napreduju u blagodati i u poznanju Gospoda našega i Spasitelja Isusa Hrista“. (2.Petrova 3,18) Kad Božji narod bude rastao u milosti, sve će jasnije razumevati Božju reč. On će pronalaziti novo videlo i novu lepotu u njenim svetim istinama. To se pokazivalo u toku istorije Crkve u svim vekovima, i tako će se nastaviti sve do kraja. „A put je pravednički kao svetlo videlo, koje sve većma svetli dok ne bude pravi dan.“ (Priče 4,18)

U veri možemo gledati u večnost i uhvatiti se za Božje obećanje da će se ljudski razum razviti, ljudske sposobnosti sjediniti sa božanskima, a svaka duševna snaga doći u neposrednu vezu sa Izvorom videla. Mi možemo da se radujemo što će sve što nas je u Božjem providenju zbunjivalo tada biti objašnjeno, da će dobiti svoje objašnjenje sve što nam je bilo teško s hvatljivo; i tamo gde smo svojim ograničenim razumom nailazili samo na zbrku i izjalovljene namere, videćemo najsavršeniji i najlepši sklad. „Tako sad vidimo kao kroz staklo u zagonetki, a onda ćemo licem k licu; sad poznajem nešto, a onda ću poznati kao što sam poznat!“ (1.Korinćanima 13,12)

13. RADOSNI U GOSPODU

Božja deca pozvana su da budu Hristovi predstavnici otkrivajući Gospodnju dobrotu i milost. Kao što je Isus nama otkrio pravi Očev karakter, tako i mi moramo otkriti Hrista svetu koji još nije upoznao Njegovu nežnu i milostivu ljubav: „Kao što si Ti mene poslao u svet“ - kaže Isus - „i ja njih poslao u svet.“ „Ja u njima i Ti u meni...“

da pozna svet da si me Ti poslao." (Jovan 17,18.23) Apostol Pavle kaže Isusovim učenicima: „Koji ste se pokazali da ste poslanica Hristova“, „koju poznaju i čitaju svi ljudi!“ (2. Korinćanima 3,3.2) U svakom svom detetu Isus šalje poslanicu svetu. Ako ste vi Hristov sledbenik, On u vama šalje pismo porodici, mestu, ulici u kojoj živite. Isus, koji boravi u vama, želi da progovori srcima onih koji Ga još ne poznaju. Možda oni ne čitaju Bibliju, ili ne čuju glas koji im govori sa njenih stranica; oni ne vide u Božjim delima Njegovu ljubav. Ali ako ste vi pravi Isusov predstavnik, može se dogoditi da preko vas shvate bar deo Njegove dobrote i budu pridobijeni da Ga ljube i da Mu služe.

Hrišćani su postavljeni da budu svetlonoše na putu prema Nebu. Oni treba da odsjaju prema svetu svetlošću kojom ih je Hristos obasjao. Oni treba da žive takvim životom i razviju takav karakter da drugi, gledajući njih, steknu pravilno mišljenje o Hristu i Njegovoj službi.

Ako zaista predstavljamo Hrista, mi ćemo postići da služba Njemu izgleda onako privlačna kao što stvarno i jeste. Hrišćani čija je duša puna sete i tuge, koji se tuže i gundaju, svojim bližnjima pogrešno prikazuju Boga i hrišćanski život. Oni ostavljaju utisak da Bogu nije drago da Njegova deca budu srećna i time lažno svedoče protiv našeg nebeskog Oca.

Sotona likuje kad navede Božju decu na neverstvo i malodušnost. On uživa kad vidi da nemamo poverenja u Boga, kad sumnjamo u Njegovu spremnost i silu da nas spase. Njemu je drago kad nas navede na misao da će nam Bog delima svog providenja naneti štetu. Sotonino delo je da Gospoda predstavlja kao biće bez saučešća i milosrđa. On iskrikljuje istinu o Bogu. Naše misli zaokuplja pogrešnim mislima o Bogu; i umesto da se bavimo istinom o našem nebeskom Ocu, vrlo često svoj um zapošljavamo onim što je sotona o Njemu izmislio i sramotimo Boga svojim nepoverenjem i gundanjem protiv Njega. Sotona stalno pokušava da verski život učini sumornim. On bi želeo da ga prikaže mučnim i teškim; pa kad hrišćanin u svom životu prikazuje takav oblik religije, on svojim neverstvom podržava sotoninu laž.

Mnogi se, hodeći svojim životnim putem, bave svojim greškama, neuspesima i razočaranjima i njihova srca puna su bola i obeshrabrenja. Dok sam još boravila u Evropi, pisala mi je jedna sestra koja je upravo to činila i bila u dubokom očajanju. Tražila je da joj uputim neku reč ohrabrenja. U noći, kad sam pročitala pismo, usnila sam da se nalazim u vrtu i neko, izgleda vlasnik vrta, vodio me je njegovim stazama. Brala sam cveće i uživala u njegovom mirisu kad je ta sestra, koja je išla pored mene, svratila moju pažnju na neko ružno trnje koje ju je ometalo u hodanju. Zbog toga se žalila i tužila. Ona i nije hodala stazom, idući za vodičem, već kroz puzavice i trnje. „Oh!“ - jadala se ona - „Zar nije žalosno što je ovaj divni vrt nagrđen trnjem?“ Vodič joj je odgovorio: „Ostavi trnje na miru, jer će te ono samo raniti! Beri ruže, ljiljane i karanfile!“

Zar nije u vašem iskustvu bilo i nekih svetlih tačaka? Zar niste doživeli neke dragocene trenutke kad je vaše srce treperilo od radosti, odazivajući se tako Božjem Duhu? Kad ponovo pogledate na poglavlja svog životnog iskustva, zar ne nailazite i na neke prijatne stranice? Zar Božja obećanja, slično mirisnom cveću, ne rastu duž vašeg puta na svakom koraku? Zar nećete dozvoliti da njihova lepota i milina ispuni vaše srce radošću? Puzavice i trnje samo će vas ranjavati i žalostiti; i ako budete jedino to brali i pokazivali drugima, zar nećete time ne samo prezreti Božju dobrotu već i druge oko sebe sprečiti da idu stazom života?

Nije mudro sakupljati sve neprijatne uspomene iz prošlog života - nepravde i razočarenja - razgovarati o njima i tužiti se na njih sve dok nas ne savlada obeshrabrenje. Obeshrabrena duša puna je mraka, ona uklanja božansku svetlost iz svog srca i baca senku na put drugih.

Zahvalimo Bogu na blistavim prizorima koje nam je pokazao. Prikupimo sve blagoslovene dokaze Njegove ljubavi, tako da stalno možemo da ih gledamo: Božjeg Sina kako napušta presto svog Oca, odevajući svoju božansku prirodu ljudskom da bi mogao da izbavi čoveka od sotonine sile; Njegovu pobedu radi nas, koja je čoveku otvorila Nebo i omogućila ljudskom pogledu da zaviri u prostore u kojima Božanstvo boravi i otkriva svoju slavu; grešni rod uzdignut iz ponora propasti u koji ga je greh bacio i ponovo doveden u vezu sa beskrajnim Bogom, i pošto je izdržao božansku probu verom u našeg Otkupitelja, obučen u Hristovu pravdu i uzdignut na Njegov presto - prizori su o kojima Bog želi da razmišljamo!

Kad ostavljamo utisak da sumnjamo u Božju ljubav, da nemamo poverenja u Njegova obećanja, sramotimo Boga i žalostimo Njegovog Svetog Duha. Kako bi se osećala majka kad bi se njena deca stalno tužila na nju kao da im ona ne želi dobro, iako se u toku celog života trudila da zaštiti njihove interese i da ih okruži udobnošću? Pretpostavimo da posumnjaju u njenu ljubav; to bi slomilo njeno srce! Kako bi se bilo koji roditelj osećao kad bi deca tako postupala prema njemu? A šta može naš nebeski Otac da misli o nama kad nemamo poverenja u Njegovu ljubav, koja Ga je navela da žrtvuje svoga jedinorodnog Sina da bismo mi imali život? Apostol piše: „Koji, dakle, svoga Sina ne poštede, nego ga predade za sve nas, kako, dakle, da nam s njim sve ne daruje?“ (Rimljanima 8,23) A ipak, koliko njih kaže svojim delima, ako ne rećima: „Bog nije mislio na

mene. Možda On voli druge, ali ne voli mene!"

Sve to nanosi vam štetu; jer svakom sumnjičavom rečju pozivate sotonu da vas kuša; ona u vama jača sklonost prema sumnji, njome ožalostavate anđele koji vam služe. Kad vas sotona kuša, nemojte izreći nijednu sumnjičavu ili mračnu reč. Ako odlučite da otvorite vrata njegovom došaptavanju, vaš um biće ispunjen nepoverenjem i buntovničkim sumnjičenjima. Ako izrazite svoja osećanja svaka sumnja koju ste izrekli ne samo da ostavlja trag na vama već postaje seme koje će klijati i donositi rod u životu drugih i možda se nikad neće moći poništiti uticaj vaših reči. Možda ćete vi sami uspeti da se oporavite od napada iskušenja i izvučete iz sotonine zamke, ali drugi koji su se pokolebali pod vašim uticajem možda neće moći da se odupru neverstvu kojim ste ih nadahnuli. Kako je zato važno da govorimo samo ono što uliva duhovnu snagu i život?

Anđeli pažljivo slušaju ono što vi govorite svetu o svom nebeskom Učitelju. Govorite zato o Njemu kao o Onom koji živi da vas zastupa pred Ocem. Kad se rukujete sa prijateljem, neka se hvaljenje Boga čuje sa vaših usana i iz vašeg srca. To će njegove misli usmeriti prema Isusu.

Svi imaju nevolja, bolova koji se teško podnose, iskušenja kojima se teško odupiru. Nemojte o svojim teškoćama da govorite smrtnicima, kao što ste i vi, već sve iznesite pred Boga u molitvi. Držite se pravila da nikad ne izgovarate nijednu reč sumnje ili obeshrabrenja. Svojim rečima nade i svete radosti vi možete mnogo učiniti da razvedrite život drugih i podržite njihove napore.

Mnogi hrabri ljudi bolno su pritisnuti iskušenjem, skoro u opasnosti da pokleknju u borbi sa samim sobom i silama zla. Nemojte ih obeshrabriti u njihovoj teškoj borbi. Razvedrite ih rečima ohrabrenja i nade, koje će im dati snagu da krenu napred. Tako će Hristovo videlo zračiti iz vas. „Jer nijedan od nas ne živi sebi!" (Rimljanima 14,7) Našim nesvesnim uticajem drugi mogu biti ohrabreni i ojačani, ili obeshrabreni i odgurnuti od Hrista i istine.

Mnogi imaju pogrešne pojmove o Hristovom životu i karakteru. Oni misle da je Hristu nedostajalo topline i vedrine, da je bio natmuren, strog i neveseo. U mnogo slučajeva celo versko iskustvo obojeno je ovakvim mračnim gledištima.

Često se govori da je Isus plakao, a da nije poznato da se ikad nasmešio. Naš Spasitelj bio je stvarno čovek bola, upoznat sa tugom, jer je otvorio svoje srce za sve ljudske patnje. Ali iako je Njegov život bio pun samoodricanja, zasenjen bolima i brigom, Njegov duh nije klonuo. Njegovo lice nije izražavalo bol i nezadovoljstvo, već smirenu vedrinu. Njegovo srce bilo je izvor života; i kud god je išao, donosio je odmor i mir, radost i veselje.

Naš Spasitelj bio je zaokupljen dubokim razmišljanjem i izuzetno ozbiljan, ali nikada mračan i mrzovoljan. Oni koji se upravljaju po Njemu biće obuzeti dostizanjem svog životnog cilja; imaće duboku svest o svojoj odgovornosti. Lakomislenost će biti savladana; neće biti neobuzdanog zabavljanja, neuljudnog izrugivanja, jer Isusova religija daje mir koji teče kao reka. Ona ne guši svetlost radosti, ne ograničava veselje, ne navlači oblake na blistavo, nasmejano lice. Hristos nije došao da Mu služe, već da služi; i ako Njegova ljubav bude vladala u našem srcu, mi ćemo slediti Njegov primer.

Ako se u svojim mislima prvenstveno budemo bavili neljubaznim i nepravednim delima drugih, biće nam nemoguće da ih volimo onako kako je Hristos ljubio nas; ali ako se naše misli zadržavaju na čudesnoj ljubavi i milosrđu koje je Hristos imao prema nama, isti duh pokazaćemo prema bližnjima. Mi treba međusobno da se volimo i poštujemo, nasuprot očevidnih pogreški i mana. Moramo da se učimo poniznosti, učimo da se ne oslanjamo na sebe i imamo nežno strpljenje prema greškama drugih. Sve će to ukloniti uskogrudu sebičnost i učiniti nas velikodušnim i podašnim. Psalmista kaže: „Uzdaj se u Gospoda i tvori dobro; živi na zemlji i hrani istinu!" (Psalam 37,3) „U Gospoda se uzdaj!" Svaki dan ima svoje terete, svoje brige i nedoumice; i kad se sretne, kako smo spremni da pričamo o svojim teškoćama i nevoljama! Toliko nepotrebnih briga nas opterećuje, tolikim se strahovima prepuštamo, o takvom bremenu muka govorimo da bi neko mogao da pomisli da nemamo milosrdnog, nežnog Spasitelja, spremnog da čuje naše molbe i odmah nam pruži pomoć u vreme potrebe.

Neki se stalno boje i izmišljaju nevolje. Svakog dana okruženi su dokazima Božje ljubavi; svakog dana uživaju u darovima Njegovog providenja; ali, oni ne primećuju blagoslove kojima su obasuti. Njihov um stalno se bavi neprijatnostima za koje se boje da će ih snaći; ili ako se i nađe kakva stvarna teškoća, ona, iako mala, tako zaslepi njihove oči da ne vide mnoštvo darova na kojima bi trebalo da budu zahvalni. Teškoće sa kojima se suočavaju, umesto da ih približe Bogu, jedinom izvoru pomoći, odvajaju ih od Njega, jer bude nemir i nezadovoljstvo.

Činimo li dobro, time što smo toliko neverni? Zašto bi trebalo da budemo nezahvalni i nepoverljivi? Isus je

naš prijatelj; celo Nebo zainteresovano je za naše dobro. Ne bi trebalo da dozvolimo nedoumicama i brigama svakodnevnog života da nam izjedaju misli i mršte čelo. Ako to dozvolimo, uvek će nam nešto smetati i uznemiravati nas. Mi ne smemo da se prepuštamo brigama koje će nas samo rastakati i iscrpljivati, ali nam neće pomoći da podnesemo nevolje.

Možda imate teškoće u poslovima; izgledi su vam možda sve mračniji i mračniji, možda vam preti gubitak; ali nemojte se obeshrabriti; bacite svoje brige na Boga i ostanite smireni i raspoloženi. Molite se za mudrost da razborito upravljate svojim poslovima i tako sprečite gubitak i propast. Učinite sve sa svoje strane da postignete povoljne rezultate. Isus je obećao svoju pomoć, ali tek kad vi uložite napor. Kad ste, oslanjajući se na našeg Pomoćnika, učinili sve što ste mogli, radosno prihvatite rezultat.

Bog ne želi da Njegov narod bude preopterećen brigama. Međutim naš Gospod nas ne obmanjuje. On nam ne kaže: „Ne bojte se, nema opasnosti na vašem putu!” On zna da postoje nevolje i opasnosti i zato sa nama postupa otvoreno. On se ne bavi mislima da svoj narod izvede iz ovog sveta punog zla i greha, već mu pokazuje najsigurnije utočište. On se molio za svoje učenike: „Ne molim Te da ih uzmeš sa sveta, nego da ih sačuvaš od zla!” On kaže: „U svetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se jer ja nadvladah svet!” (Jovan 17,15; 16,33)

U svojoj propovedi na Gori, Hristos je svojim učenicima dao dragocene pouke o neophodnosti poverenja u Boga. Te pouke date su sa namerom da ohrabre Božju decu svih vekova i stigle su do naših dana noseći nam obilje saveta i utehe. Spasitelj je svoje sledbenike podsetio na ptice u vazduhu koje su cvrkutale svoje pesme hvale, neopterećene brižnim mislima, jer „ne seju, niti žanju”. A ipak veliki Otac podmiruje njihove potrebe. Spasitelj pita: „Niste li vi mnogo pretežniji od njih?” (Matej 6,26) Veliki Staratelj ljudi i životinja otvara svoju ruku i snabdeva sva svoja stvorenja. Ptice u vazduhu nisu nedostojne Njegove pažnje. On ne stavlja hranu u njihove kljunove, ali se stara za sve njihove potrebe. One moraju da sakupljaju zrnavlje koje je On razasuo za njih. One same moraju da sakupljaju građu za svoja mala gnezda. Moraju da hrane svoje mlade. One pevajući odlaze na svoj posao jer „Otac vaš nebeski hrani ih”. A „niste li vi mnogo pretežniji od njih”? Zar niste vi, kao razumna, duhovna bića, vredniji od ptica u vazduhu? Zar se Začetnik našeg bića, Čuvar našeg života, Onaj koji nas je stvorio po svom božanskom obličju, neće pobrinuti za sve naše potrebe ako se samo uzdamo u Njega?

Hristos je svojim učenicima pokazao poljsko cveće, izraslo u sjaju svoje raskoši, blistajući jednostavnom lepotom koju mu je dao nebeski Otac, kao na izraz svoje ljubavi prema čoveku. Rekao je: „Pogledajte na ljiljane u polju kako rastu” Lepota i jednostavnost tih cvetova kakve nalazimo u prirodi daleko nadmašuje Solomunov sjaj. Najlepša odeća, napravljena darom umetnika, ne može da izdrži upoređenje sa prirodnom ljupkošću i blistavom lepotom cveća koje je stvorio Bog. Isus je upitao: „A kad travu po polju, koja danas jest a sutra se u peć baca, Bog tako odeva; a kamoli vas, maloverni?” (Matej 6,28.30) Ako Bog, božanski umetnik, jednostavnom cveću koje za jedan dan propada daje nežne i raznolike boje, koliko će se više brinuti o onima koje je stvorio po svom obličju? Ova Hristova pouka prekor je zabrinutoj pomisli, zabuni i sumnji nevernog srca.

Gospod bi želeo da sva Njegova deca, sinovi i kćeri, budu srećni, spokojni i poslušni. Isus kaže: „Mir vam ostavljam, mčr svoj dajem vam: ne dajem vam ga kao što svet daje, da se ne plaši srce vaše, i da se ne boji!” „Ovo vam kazah da radost moja u vama ostane i radost vaša se ispuni!” (Jovan 14,27; 15,11)

Sreća koja se traži iz sebičnih pobuda, daleko od puta dužnosti, nesigurna je, nepostojana i prolazna, nestaje ostavljajući u duši osećanje samoće i tuge; međutim služba Bogu donosi radost i zadovoljstvo, hrišćanin nije ostavljen da hoda nesigurnim putevima; nije prepušten beskorisnim žalostima i razočarenjima. Ako i nemamo uživanja u ovom životu, ipak možemo biti radosni očekujući život u budućnosti.

Međutim čak i ovde hrišćani mogu da uživaju radost zajedništva sa Hristom; oni mogu da imaju svetlost Njegove ljubavi, stalnu utehu Njegove prisutnosti. Svaki korak u životu može da nas dovede bliže Isusu, može da nam da dublje iskustvo sa Njegovom ljubavlju i može da nas za korak približi blaženom domu mira. Zato ne odbacujmo svoje poverenje, budimo potpuno sigurni, sigurniji nego ikad pre. „Dovde nam Gospod pomože!” (1.Samuilova 7,12) i On će nam pomagati sve do kraja! Gledajmo monumentalne stubove, podsetnike na ono šta je Gospod učinio da nas uteši i spase iz ruke uništivača. Živo se sećajmo svakog dela nežnog milosrđa koje namje Bog učinio - suza koje nam je obrisao, bolova koje je ublažio, briga koje je uklonio, straha koji je rasterao, potreba koje je zadovoljio, blagoslova koje je izlio - i tako ojačajmo sebe za sve što nas očekuje u ostatku našeg hodočasničkog puta.

Sukob koji je pred nama može da nam donese samo nove nevolje, ali na ono što se odigralo u prošlosti kao i na ono što će se dogoditi u budućnosti možemo gledati i reći: „Dovde nam Gospod pomože!” „Dokle traju dani tvoji trajaće snaga tvoja!” (5,Mojsijeva 33,25) Nevolje nikada neće nadmaštiti snagu koja nam je data da podnesemo nevolju. Prema tome prihvatimo svoje dužnosti tamo gde ih nađemo, verujući da ćemo, bez obzira

na sve što dolazi, dobiti dovoljno snage da nevolju podnesemo.

Uskoro će se vrata Neba otvoriti da prime Božju decu, a sa usana Cara slave odjeknuće kao najlepša muzika reči blagoslova: „Hodite, blagosloveni Oca mojega; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta!" (Matej 25,34)

I tada će otkupljeni biti dočekani sa dobrodošlicom u domu koji im Hristos priprema. Tamo im u društvu neće biti ološ zemaljski, lažljivci, idolopoklonici, pokvareni, neverni, već će se družiti sa onima koji su nadvladali sotonu i božanskom milošću izgradili savršen karakter. Svaka grešna sklonost, svako nesavršenstvo, koji su ih ovde mučili, uklonjeni su krvlju Hristovom i oni su dobili savršenstvo i sjaj Njegove slave koja daleko nadmašuje sjaj Sunca. Moralna lepota, savršenstvo Hristovog karaktera, zrači iz njih, daleko nadmašujući svojom vrednošću ovu spoljašnju blistavost. Oni su bez mane pred velikim belim prestolom, uživajući dostojanstvo i prednosti anđela.

Gledajući ovo slavno nasledstvo koje bi mu moglo pripasti, „kakav će otkup dati čovek za svoju dušu"? (Matej 16,26) Iako je možda siromašan, ipak u sebi ima bogatstvo i dostojanstvo koje mu svet nikad ne bi mogao dati. Čovek otkupljen i očišćen od greha, koji je sve svoje plemenite sposobnosti stavio u službu Bogu, ima neizmernu vrednost; i kad se jedan čovek spase, radost na Nebu u prisustvu Boga i svetih anđela izražava se pesmama svetog pobedonosnog slavlja.

-kraj-